

LYŠKÁNORA 36

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Zimosmeř 1053 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Tryzna nad mrtvým tělem Harezovým * Novinky liscannorské *
* Vyhlášky liscannorské * Hymna Bílé ruky * Hanba, fuj * Svatá válka *
* Píseň rozvášněnejch álffheimovců * Pane Vrána... *

Motta tohoto čísla

„...Melchizedech byl náhodou nejinteligentnější
postava z vás všech...”

Rabiňák Švácnul

„...Hele, Harezi, ty si prozkoumal tu štětku. Má
nějaký průvlaky..?”

Rabiňák Švácnul

„...A Naria, ta se brzy prodá...”

Milující matka Attrien

„...A ty si nech laskavě ty svoje provázky...”

Karabas, zovaný Vrána

„...A já tvoji ženě prásknu, že ses s ní vyspal.
Tak to se odstěhuj rovnou na hřbitov...”

Rien Gwardit a Yall Reblled

Tryzna nad mrtvým tělem Harezovým

Rabiňák Švácnul, barbar, přítel ve zbrani

Chválu vzdejme Harezovi,
chrabrému to barbarovi

Pějme tryznu nad jeho tělem,
ať nárek rozlije se po kraji celém

Pro jeho činy chrabré, velké,
ať smutek slunci hlavu setne

At' mlha se smutkem spojená
se nikdy od mohyly nezvedá

S touto ztrátou se nelze smířit,
ty navždy budeš v nás žít

Vrah Ebel'ghuub, ten skřetí kočí,
navždy zhasil světlo tvých očí

Jak bez Tebe dál jít máme?
Hořkost v srdci stěží překonáme

At' duši Tvé milostiv je stvořitel,
byls druh můj, bratr i učitel

Já na Tvoji mohyle
zanechávám srdce své

Novinky liscannorské

První novinkou je událost velmi významná, především pro vývoj obce. Je to pořízení mapy Liscannoru s přilehlým okolím, se zakreslenými domy a pozemky všech obyvatel. Tímto děkuji všem, kteří se i nepatrně podíleli na tomto počínu. Konečně víme, jak je co daleko, kde leží hospoda a kde škola. Stále se neví, kde leží Sarimova samota, což se patrně již zjistit nepodaří. Po návratu hodlám nakreslit mapu pouze Liscannoru, jejíž kopii dostane každý z občanů.

Další novou událostí je návrat Maji se synem Burbunem do svého malého srubu, ležícího ve stínu Krochtova hrádku. Maje

zajistím potřebné vybavení domu a dostane slíbené odstupné (pokud vrátí obecní peníze).

Smutná zpráva je, že se prodává dům bojovníka Traskatula, který zemřel v třeskuté řěji v zemi Eiffel. Jedná se o masivní kamenný dům s dřevěným podkrovím a velkou pecí. Necht' dům tohoto velkého válečníka nezůstane dlouho s vyhaslým ohništěm!

Další, poněkud starší, zpráva se týká založení obchodu U Moskyta s towarem rozličným, jež jest v domě čp. 26, obývaném paní Attrien Moskytovou, jež také obchod provozuje. Povolení k provozování živnosti samozřejmě uděluji. Je jen dobře, že dobrodruh si může zakoupit potřebné věci (např. železnou zásobu, lano a lucernu s křesadlem) neboť ne každý má vše sbaleno a pohodově připraveno k okamžitému vyjetí z Liscannoru a cesta do Nurnu, třebaš i koňmo, může bolestivě zdržet.

Zdá se, že Viola Pelouchová se nehodlá navrátit k zestavěnému domu, takže se nabízí na prodej velmi hrubá stavba s navozeným materiálem, jež nemá použití.

Darlen Moorhed
sedmý starosta liscannorský

Vyhlášky liscannorské

Darlen Moorhed, sedmý starosta liscannorský

S vyhláškami, jež vyšly v minulém Lyškánoře, souhlasím a prodlužuji jejich platnost s následující změnou u vyhlášky č.4 takto:

Je zakázáno zvracet, močit či jinak znečišťovat a poškozovat starožitná sousoší lemující vchod hostince U hrocha, pamětní sousoší umístěné Na škvaru a vzácný strom Jantern, zasazený u cesty do naší vesnice.

Toliko ke starým vyhláškám.

Vzhledem k již vytvořené mapě Liscannoru a současnému stavu starostenské knihy, která je téměř v pořádku až na dům Klabzeje Myšilova, dům Lambarda a Wulpin Zivrilové, dům Arkusse Dettora a na dům vdovy

po Melchizedechovi, paní Glassal, důrazně žádám, aby zmiňované nákresy domů mi byly co nejdříve dodány a mapa s knihou mohla být dána do naprostého pořádku.

Aby další starostové nemuseli pracně vymáhat plány stojících domů, dávám ve známost následující vyhlášku: (samozřejmě ji, stejně jako další vyhlášky, mohou následující starostové zrušit).

Kdo chce vystavěti v obci sobě dům, srub či jiné obydlí, musí ponejprve zažádati starostu o povolení, které dostane po jeho uvážení. Leč stavbu domu jest povoleno počítati až po předložení nákresu domu spolu s umístěním případného pozemku do mapy obce.

Starosta může po shlednutí plánů zakázati stavbu domu z důvodů nevhodného umístění, výšky či rozlohy zamýšlené stavby. Dále může upravovati tvar pozemku a oplocení, aby zůstaly zachovány cesty a pěšinky k ostatním domům.

Dům musí být vzdálen alespoň deset sáhů od nejbližšího jiného domu, pokud se stavějící nedohodne se sousedem.

Proto doporučuji těm, kteří hodlají stavět, aby si nákres domu připravili předem, aby mohli co nejdříve zasednout na lavici před krbem, či se oddávat lenošení na peci.

Dále:

Jest' přísně zakázáno lovit v panských či dokonce královských oborách ať již pro zisk peněz či potraviny, neboť jen králi přísluší, kdo v jeho lesích hospodařiti může, a jemu náleží uložiti trest za překročení zákona...

Živiti se lovem v okolních lesích, náležejících pod královské město Nurn, je možno jen v královských barvách, tudíž státi se královským lovcem, jenž je zodpovědný za stav zvěře v lesích...

III-39

Toliko gwendaronský zákon.

V lesích přináležejících obci je možno

lovit pouze pro svou potřebu, s výjimkou obor, jak praví zákon. Je zakázáno lovit spárkatou zvěř v době plození mláďat a v době říje.

Pouze pro svou potřebu znamená, že maso uloveného zvířete se zpracuje. Nikde nesmí zůstat ležet mršiny. Lovit se smí jen dospělá zvířata. S kůžemi, které nenajdou uplatnění, je možno jít na trh, kde se platí poplatek z prodeje tovaru. Prodej masa z ulovených zvířat bude posuzován jako pytláčení a tudíž podléhá gwendarronskému právu.

Hymna Bílé ruky

Klabzej Myšilov

Bílé
bílé
bílé
myšlenky bílé
jsou spanilé
Je to tak milé
když čile
plynou
až s oblohou
splynou
Bílé
bílé
bílé
všechno bude jen bílé
čisté
Ta chvíle
se čile
blíží
nelidi hnusné
tíží

Hřeznou
hřeznou
hřeznou
vnitřnosti hřeznou
kanou
Jsou totiž nutnou
slzou
slanou
v bělostné víře
pranou
Kvílejí
kvílejí

kvílejí
mutante kvílejí
sténej
a ty mi nalejí
Modrookejí
sklínku
jsi na mě tak hodnej
synku

Ve dvou
ve dvou
ve dvou
tančíme ve dvou
melodií tklivou
A jejich žilou
kapky krve
kanou
s nečistou vinou
zhynou
Bílé
bílé
bílé
všechno bude jen bílé
i jejich tvář
v té chvíli milé
se naše dlaně
spojí
tvá s rukou mou
a moje s tvojí

Hanba, fuj

Karabas, zvaný Vrána

Je to trapné a je mi stydno, jak se široká obec družinická chová. Říkám - fuj. Ani se nedivím panu Moorhedovi, že nemá potřebu s takovými barbary jakkoliv komunikovat. Ono je totiž strašně snadné tít tam, kde to nejvíce bolí, a šťourat se v otevřené ráně (zvláště, když je nás víc, že ano?). Také věřím, že je to pro vás příjemné, vždyť taky - cizí neštěstí „člověka“ potěší. Mnozí asi namítnou, že do toho nemám co mluvit, ale chtěl bych podotknout toto: Darlen je můj přítel, což mi již dokázal. Nejednou mi zachránil holý život a dával v sázku svůj. I vy ostatní sáhněte do svého svědomí, co by se asi stalo, kdyby s námi nebyl. A proto tvrdím, že je lepší rozhodovat pro přátele, než za přátele, což mi dají za pravdu mnozí.

A na závěr podotýkám, že není zločin narodit se ve slušné rodině, ale je ohavné a sobecké vysmívat se těm, kteří nic takového v životě nepoznali. Toto vše mě přivádí k tomu, že kdo nepoznal strasti života, neví o čem mluví. Já osobně jsem synem svého otce a matky, kteří společně pásli lesní včely (měl jsem takřkajíc sladký život). Byl jsem vychováván v lásce a úctě k rodičům, lesům a životu vůbec.

Dokonalá idylka. Pak ale přišli lidé a pogromy...

Svatá válka

Předmluva k prvnímu vydání je poměrně stručná: Pardi, vzhledem k tomu, že jsem to psal s mnohaletým zpožděním je mi jasné, že jsem v tom nasekal hafo faktických chyb. Najdete-li tu boty, s nimiž se nebudete moct smířit, dejte o tom vědět co nejdřív, ať je možno dát při korektuře všechno do definitivní, co nejpřesnější podoby. S úctou váš Dyni.

(Chladen 1033, Dyni Longodon)

I. Šedov

Krochta sešel po hlavní třídě až na její samý konec. Tam ulice přecházela v dlouhé, široké schody, stoupající k Modrému kopečku. Vystoupal po nich a ocitl se ve světě poněkud odlišném od toho obyčejného Nurnu. Uličky tu byly křivolaké, vedoucí tu hned napravo, tu nalevo, tu nahoru a hned zase dolů, tolik odlišně od přímých a širokých ulic hlavních nurnských tříd. Tady byla čtvrť nurnských umělců, bohémů, tady bydlelo i mnoho cizích studentů, tedy těch, kteří si to mohli dovolit. Tahle čtvrť žila především v noci. Ale ani ve dne tu nebylo pusto. Několik malířů vybalilo své rámy a barvičky přímo na ulici, kde malovali buď ponuré panoráma nurnské pevnosti, pod kterou se červenaly střechy domů, nebo jen tak nabízeli svá dílka k prodeji, doufajíce, že si jich někdo všimne. Krochta tu nebyl náhodou. Již dlouho si lámal hlavu, čím by důstojně vyzdobil jídelnu a došel k názoru, že to, co mu chybí, je portrét. Ne portrét ledajaký. Bude to obraz nikoho menšího než samotného Krochty Moskyta z Bažiny, páteho starosty Liscannorského sakumprásk s celou rodinou. Malbu takového díla pak nebylo možno svěřit žádnému patlalovi, a tak Krochta zavrhl

malířské schopnosti Ruindorských i všech ostatních z řad Nurnské družiny a zamířil přímo ke slovutnému Goljamovi, kterého jeho reputace již řadila na přední místa v Gwendarronském království. Prý prorotřeoval i Norrangha, velitele královských vojsk.

Když se Krochta o něco později vracel z Modrého kopečku zpět do města, byl lehčí o pěkně tučnou zálohu, zato však měl Goljamův příslib, že za dvě tři sezení bude portrét připraven. Začít můžou třeba hned zítra.

Ovšem... Jak tak Krochta jde po hlavním nurnském tržišti a přemítá, co by tak malému Allenovi koupil dobrého na mlsání, ucítí něčí nenechavou ruku ve svojí kapse. Tu nelení a jímá se nenechavcovu ruku kroutit za nenechavcovými zády. Ten se cuká, kroutí, piští, snaží se vysmeknout, ale nejde to. Krochtův stisk je pevný. Tu Krochta vidí, že zlodějíčkem je hobit, oděný tak nenápadně, jak jen to je možné. Nejenže Krochtovi připadali vždycky všichni hobiti stejní (samo sebou až na hobitky Lískových), tenhle je ten nejobyčejnější a nejhobitovatější ze všech. Krochta, starý dobrodruh, by toho mizeru nejraději na místě ztrestal, ale je v Nurnu na tržišti a jako Liscannorský starosta přece musí dodržovat zákony do puntíku. Řekne si tedy, že je pod jeho úroveň patlat se s takovým špinavcem a tak nešťastníka, kterému mezitím, zdá se, spadl hřebínek, vleče k nejbližší strážnici. Tam je Krochta přijat a vyslechnut, a výslechu je podroben též hobit. Z něj vypadne jak jeho jméno - Sklípec Niněra, tak i místo jeho pobytu - žlutá ulice číslo čtyři. Výpovědi jsou zapsány do protokolu a ... a pak jsou oba propuštěni. Krochta se sice rozčiluje, ale velitel strážnice jen krčí rameny: Niněra u sebe nic z Krochtových věcí nemá, svědci pokusu o krádež nejsou taktéž žádní. Krochtovým slovům, jakožto slovům starosty nedaleké vesnice je sice přikládána větší váha, ale, marná sláva, před zákonem jsou si se Sklípcem Niněrou rovni. Nezbyvá než vrátit se do Liscannoru a mumlat si kletby o prohnulosti státu a zkaženosti lidí. Je už to dnes taková doba.

Vůz s královskými znaky stál na návsí před domem Grětty Erinské, v němž měl Krochta Moskyt z bažiny svou starostenskou úřadovnu. Koně rozhrabovali kopyty zelený trávník. Okolo stáli čtyři zamračení muži ve vojenských stejnokrojích, ozbrojení meči. Hlíдали okolo vchodu do "radnice". Od domu *** je se založenými rukama nedůvěřivě sledoval mladistvý hrobník Eriadann Rugornský.

"Je to tedy jasné, pane starosto?", zeptal se šedovlasý, důstojně vypadající kudůk ve zlatem protkávané kazajce Krochty. "Každá nová ves je na dvacet prvních let od mimořádných daní osvobozena. Nyní dochází ke všeobecnému vypsání mimořádné daně, která se již vztahuje i na vás. A zároveň si můžete vážit toho, že právě ve vaší vesnici daně vybírá hlavní královský výběrčí".

"Ano, pane Darfine", horlivě přikyvoval Krochta. "Jistě pane Darfine. Nedáte si teplou medovinu, pane Darfine?"

"Hmmm, ne, děkuji. Nemáme na to celý den, takže, abychom se dobrali k nějakým číslům. Řeknu vám namátkou některé výměry: obytný dům-200 zlatých, muž přihlášený k pobytu starší patnácti let-20 zlatých, kráva-5 zlatých, lán pole-20 a tak dále. Tady je soupis". Darfin si odkašlal. "A teď nahlédneme do starostenské knihy a přistoupíme k vyměření daně. Vedete doufám starostenskou knihu pečlivě?"

"Ehm", zpotil se starosta po celém těle. "Jistěže, pane Darfine", zalhal.

Vzhledem k tomu, že však starostenská kniha nebyla k nalezení (Krochta dobře věděl, kde jí má, ale měl v ní bordel, se kterým se nechtěl chlubit před královským úředníkem), vypracoval starosta seznam veškerého zdanitelného majetku v obci a ten výběrčímu předložil. Darfin, zdálo se, přimhouřil oko nad formálními nedostatky takového vyměření a spočítal celkovou daň. Vyšlo to na necelých *** tisíc zlatek. Krochta prohlásil, že daň zaplatí sám a pak ji od obyvatel obce vybere. Kudůk na to jen pokrčil rameny. Bylo mu to jedno.

"Tak to bychom měli", natáhl si Darfin pohodlně nohy a připálil dýmku pěnovku. "Další zlatky do královské pokladničky.

"Vaše práce je jistě záslužná", konverzoval Krochta. "Ale málokdo asi daně platí rád. "Říkal jste, že tahle daň je mimořádná?"

"Mimořádná daň je zapotřebí k reorganizaci armády a domobrany. K potření zločinnosti", řekl Darfin a v oku mu zajiskřilo.

"To máte pravdu!", rozohnil se Krochta. "Všem lumpům je třeba šlapat po krku!"

Darfin se pousmál. "Samozřejmě, zločinecké bandy je třeba vymýtit. Ale moje práce je vybírat daně, pane Krochto". Na chvíli se odmlčel. "A to bývá někdy velice obtížné. Inu...", Darfin chvíli zaváhal, ale pak se rozhovořil: "Vlastně, co bych to protahoval. Moje osobní přítomnost zde není náhodná. Chtěl bych, abyste mi pomohli vybrat daně. Jistě znáte Šedov, čtvrt rozkládající se kolem

starého nurnského přístavu a přístavních skladů. To místo je známým hnízdem zločinců a vydat se tam v noci se zlatým prstenem na prstě znamená v lepším případě přijít o ruku. V horším, možná pravděpodobnějším, o život. Domobrana se tam sice odváží, ale najde většinou jen zavřené okenice a zabeďněné dveře domů. Není to příjemné místo. Vlastníkem mnoha domů v Šedově je jakýsi Triam Dobrila, muž, který se před mnoha lety přistěhoval z jihu. Pravděpodobně má prsty ve zlodějínách, loupežích a kdoví v čem ještě".

"Tak na něj pošlete vojáky!", rozohnil se Krochta.

"To ale není můj problém", bránil se šedovlasý kudůk. "A tedy ani váš. Já mám vybrat daně. Rád bych, abyste je vybírali za mě, mým jménem a pod mou záštitou. Je nezbytně nutné, abych se toho účastnil osobně, ale je to zároveň nebezpečné. Dobrila neplatí daně už několik let a soudní exekutoři se do Šedova bojí být jen strčit nos. Rád bych tam tedy měl vás, už máte svojí pověst. Nebudete to také dělat zadarmo: čtvrtina vybraných daní pak bude vaše. Celkový jeho dluh vůči státu činí čtyřicet dva tisíce a sedm set zlatých".

"To zní rozumně, pane Darfine", odvětil Krochta, který zatím připravil peníze na daň za celou vesnici. "Budeme mít nějaké odznaky nebo pověřovací lejstra?"

Darfin máchl rukou: "Nic z toho nebudete potřebovat. Moje osobní přítomnost bude zárukou oficiálnosti celé akce".

"Neměl byste ale riskovat, pane. Šedov je nebezpečný".

"Hmmm", zamyslel se kudůk. "Máte pravdu. Nejlépe bude, když se svými muži zůstanu na hlavní třídě, rozdělující Šedov a sousední čtvrti, a vy se mnou ponecháte hlídku. Zbytek vaší bandy, ehm, chci říct družiny půjde za tím bas... ehm, za panem Dobrilou a celou záležitost vyřídí".

Krochta pokýval hlavou. "To zní rozumně. Kdy to chcete provést?"

"Dnes máme pětadvacet", v duchu počítal Darfin, "tak nejlépe to bude až prvního".

"Rozumím. Máme vás vyhledat ve vašem sídle, pane?"

"I kdepak! Pošlu pro vás svůj vůz".

"Ujednáno".

Darfin stisknul Krochtovu ruku. "A ještě jedno", dodal polohlasem, "ty lumpy nemusíte šetřit". Sebral Krochtův váček s daněmi Liscannorských. "To vám přeci jde", pousmál se opět. "Šlapat lumpům po krku".

Kočár odřachotil po cestě směrem k Nurnu. Kdyby jej někdo z Nurnských hrdinů sledoval, uviděl by, jak kousek na jih od rozcestí Na škvarku vojáci svlékli stejno kroje zbrojnošů a se dveří kočáru sejmuli Gwendarronský znak. Vůz se stal tím nejobyčejnějším vozem v zemi. A marně by v jeho nitru někdo hledal šedovlasého, důstojně vypadajícího kudůka.

Ačkoliv už bylo skoro poledne, když se Krochta vydal obejít vesnici a oznámit všem melouch od pana Darfina, ne všichni už byli vzhůru. V prvním patře Lynhaardova domu, kde měl chlupatý kroll ložnici, bylo pootevřené okno, a to i přes to, že v noci už pěkně přituhovalo. Kroll, jako dědictví po předcích, měl rád i v noci pořádný průvan. Instinktivně mu to připomínalo jeskyni. Zevnitř se ozývalo hlasité chrápání.

"Koukej vstávat, povaleči!", zařval Krochta, doufajíc, že to Lynhaarda po věčejší pitce U hrocha vzbudí. "Nabruš si meč a pojď s náma!". Chvilí počkal a když se nějakou dobu nic neozývalo, zahulákal ještě: "Tvrdilš vo sobě, že si válečník. Dovolím si připomenout, že slovo válečník není vodvozený vod slova válet se, nýbrž válčit".

Z pootevřeného okna se ozvalo rozespalé zívání a skřípění rozválené postele. Lynhaardova rozzcuchaná palice vyhlédla z okna.

"He? Jde se na výpravu?"

"Zatím ne, jenom vybírat daně pro královského výběrčího".

"Ty pro sebe vybírat daně?. Já chtít být osvobozen!"

"Lynhaarde", řekl mírně Krochta krollovi, vyďoubávajícímu si ospalky z očí. "Co blběš? Vždyť už přece umíš skloňovat. Nedělej ze sebe většího pitomce než jseš. A jak já bych mohl vybírat daně?. Daně jsou pro krále. Jdeš nebo nejdeš?"

"Lynhaard si vezme kalhoty a meč. Moment".

"Někdo zůstane ve voze s Darfinem, zatímco my budeme v Šedově hledat toho mizeru", organizoval opodál Raglin scházející se družiníky. "Chceš to být ty, Šáchore?", zeptal se mladého kouzelníka.

"Klidně, jen už pojďte", odpověděl kudůk.

"Ještě Lynhaard, Ignolas a Petúnie", oznamoval Erwill z Ruindoru, na kose se ještě čeká.

"Ten novej, Lasička, říkal že půjde taky", řekl barbar Guldur.

"To je ten hobit s divnejma vočima, co bydlí u Jeremyho?", otázal se Cecil a přihnul si z butyly.

"Jo ten". Tanris si utřel nudli do rukávu. "Už jdou".

"Tak jdem".

"Nebojte pane", Lynhaard dlaní zabušil ještě jednou na dveře hodnostářova vozu. "Daně přinesem. A ty Šáchore", oslovil Liscannořana uvnitř vozu. "Dávej na pána Darfina pozor, aby se mu nic zlého nestalo".

"Pojd', ty", popohнал jej zvolený vůdce akce Raglin. "Jak se jmenuje ten bastard, co si k němu jdeme pro prachy?"

"Nákej Dobrila", odvětil Griffin Linfalas. Nurnští se ponořili do spleti uliček, zanechávajíc za sebou vůz s výběrčím Darfinem, Šáchorem vozkou a dvěma vojáky.

Šáchor se díval z okna za vzdalujícími se družiníky. Už se chystal obrátit se na Darfina a začít s ním společensky konverzovat, když tu náhle dostal takovou ránu do týla, že mu před očima vyskočily hvězdičky. Slyšíc tichý chechot lidí okolo sebe ucítil, jak se s ním motá svět dokola a upadl do bezvědomí...

"Kde je Dobrila?"

"Kdo?"

"Dobrila, hňupe!", Raglin svá slova podpořil ranou pěstí.

Chasníkovy rty praskly jako balónek na pouti a vyvalila se červená. "He? Co mě mlátíte?"

Křus!, ozvalo se suché prasknutí přelomené sanice. Guldur měl taky pádnou ruku.

"Dobrila! Dluží nám na daních." Krochta vše pozoroval se založenýma rukama.

"Nevím kde je!", řekl vyděšený člověk.

"Áááá. Takže ho znáš", vítězoslavně řekl Griffin.

"Ne, neznám", zapíral bitý zajatec dál.

"Lžeš! Má tady bydlet". Krochta si zapálil doutník. "Ledaže bys to byl ty". Vypustil labužnický kouř. "To by bylo moc špatný. Pro tebe", dodal.

Krochta, známý čaroděj, se muži ovšem mezitím šťoural v myšlenkách, takže věděl, že tohle jejich člověk není. Pozoroval také, s jistým zadostiučiněním, mužovu rostoucí hrůzu.

"Mluv!", zařval Lynhaard a znovu udeřil. Chlapova hlava však krollovu ránu nevydržela. Vaz se zlomil a člověk se bezvládně zhroutil na zem.

"Lynhaarde", řekl káravě Krochta. "Zabils jazyka".

"Přečteš' mu něco?", otázal se vůdce Raglin,

kterému bylo jasné, že se vyslýchanému Krochta hrabal v hlavě.

Čaroděj zavrtěl hlavou. “Nic moc. Ten Dobrila tu sice bydlí, ale kde je teď, boží vědí”.

“Moji bohové vědí všechno...”, odušil Raglin polohlasem. “Když tu bydlí, můžeme na něj počkat. Hej, Guldure, Ignolasi, odtáhněte tu chciplotinu do patra, ať nám tu nesmrdí.”

Dva vyzvaní družiníci se chopili mrtvoly a vyvlekli ji po schodišti nahoru. Tam ji pohodili v jednom z již dříve prohledaných pokojů.

“Dobrá, počkáme si tady na něj”, řekl Krochta a típnul nedopalek o bohatě čalouněné křeslo.

Jakmile se pohnula klika u dveří, zbraně všech se okamžitě octly v náprahu. Do dveří však vešla mladá žena, která, jakmile uviděla bandu Liscannorských, leknutím vykřikla. Za ní strčil do dveří hlavu asi desetiletý hoch.

“Kde je můj manžel?”, otázala se žena opatrně. “Vodstěhoval se”, odušil Lynhaard a ukázal prstem na strop. “Nahoru”, dodal tajemně.

“Hehe”, zachechtali se Cecil s Tanrisem. Pak bleskurychle přiskočili ke dveřím a vtáhli ženu do místnosti. Griffin chňapnul po jejím synovi, ale ten se mu vysmekl.

“Stůj, smrade!“. Vyběhnul za ním na chodbu. Ale harant se už ztrácel vchodovými dveřmi na ulici. Hraničář vystartoval za ním, ten Kluk by určitě zalarmoval Dobrilovy nohsledy a Dobrilu by varoval. Ať se však snažil sebevíc, marná sláva, kluk se v místních úzkých uličkách vyznal.

“Kruci“, zasakroval. Ulicí se k němu blížil Tanris, který vyběhl za ním.

“Nech to na mně“, řekl mu Tanris, zkušenější v hraničářském řemesle. Griffin to nechal na něm a vrátil se. Vůdce Raglin právě uvažoval, co s ženskou provést.

“Tanris běžel pátrat po tom mrňousovi v vlastní pěst, vůdče“, zahlásil Linfalus ve dveřích. “Nevadí, prohledáme to tady a půjdeme ho najít“, rozhodl Raglin.

Nurnští nakonec dům prošmejdlí od krovu po sklep, leč nic zajímavého nebylo nalezeno. Žehrajíce na nedostatek kořisti, opustili bydlíště Triama Dobrily. Ženu nechali na pokoji.

Venku našli hraničáře Ignolase, který se potloukal v okolí domu. Stál vprostřed ulice a prohlížel si jakýsi zmuchlaný list.

“Co je to, Ignolasi?”, zeptal se Erwill. Ignolas zavrtěl hlavou.

“Nevim, vrazil mi to do ruky nějaký člověk, co tudy proběhl. Nedává to smysl. Na”.

Griffin Linfalus se podíval na cár papíru, kde bylo načmáráno:

40 tisíc zlatek za čtyry dny vo půlnoci na křivým plácku nebo ho podržnem. Ať přídou tři lidi. Žádneý podraz.

“Zatraceně!“, zaklel Griffin, s chřestěním zbroje se rozběhl a uháněl na hlavní třídu. Povož s panem Darfinem i Šachor byli fuč.

Pracovna byla obložena dřevem. Krb byl plný praskajícího ohně, který dával teplo rozlehlé místnosti. Bylo ho třeba, neboť okna byla otevřena dokořán a svěží mořský vítr, vzdouvající těžké závěsy přinášel chlad postupujícího podzimu. Okno, abychom věděli, kde ona pracovna vlastně je, bylo jedním z mála osvětlených v západní stěně Nurnské pevnosti, vysoko nad vlnami, třístíci se o kamenné základy mohutné stavby. U těžkého dubového stolu seděl muž a listoval stránkami fasciklu. Jeho pohled se pojednou zastavil nad listem, který nebyl ničím jiným než jakýmsi dotazníkem. Kwen Kalleste, neboť majitel pracovny nebyl nikdo jiný než právě velitel zvláštních složek Nurnské armády, pozvedl pergamen výše a pozorně si jej prohlédl. List byl nadepsán:

Krochta Moskýt z Bažiny

Dále bylo uvedeno:

Rasa: člověk

Povolání: čaroděj, dobrodruh

Datum a místo narození: okolo 1001, jakési bažiny, střední Wallimor

Bydliště: Liscannor, Nurnská oblast

Záliby: zlato, doutníky

Zvláštní znamení: arogantní chování

Kwen Kalleste založil složku zpět do dubového pořadače a povzdchl si. Léta strávená v místě šéfa Gwendarronských zvláštních služeb jej naučila nevěřit nikdy a nikomu. Proto setkal-li se tu a tam s naivitou a bezelstností, nemohl se ubránit upřímnému údivu.

“Služba!“, zavolal, načež vstoupil muž v kožené vestě. Jeho zástupce. “Depeše Troubilovi“, řekl Kalleste a předal muži pergamén. Pečeť na něm byla sotva zaschlá. “Obvyklou cestou, Co možná nejvíc utajit“. Muž se uklonil a beze slova odešel.

Nebylo pochyb. Stopy toho haranta končily tady.

Tanris div neočuchával dlažbu kolem vchodu do kolárny. Přes ohradu voněla ze dvora vůně hoblin a pryskyřice. Jeden z mála fungujících řemeslníků v celém Šedově, už to bylo samo o sobě podezřelé. Jakmile si byl jist, že ten spratek skončil tady, vypustil svého psa, aby přivedl ostatní. Ti se taky zanedlouho připlížili.

“Jseš si jistě, Tanrisi?”, zeptal se hraničáře Cecil.

“Jsem si alespoň tak jistě, jako ty seš vožralej, zmizíku“, odseknul Tanris neviditelnému Cecilovi.

“Ty šmejde!“ zasyčel kouzelník, který se nejlépe hledal podle vůně alkoholu. “Bílá ruka si tě najde...”.

“Držte hubu, pitomci“, zarazil je Krochta. “Vůdče, řekni ksakru něco!”.

“Mhhmmmm, bohové, co mi poradíte... Uděláme... Já bych...“, Raglin neoplyval rozhodností.

“Vyrubem to?”, nadhodil Erwill, hraničářský začátečník.

“No, ehm, jo”.

Ostatní to vzali jako vůdcův příkaz a jali se plížit do dvora. Odtamtud se, zdálo se že nepozorovaně, dostali do truhlárny, kam je zavedl bystrý čich Tanrisova psa. Stopa končila u veliké hromady narovnaných sudů. Sahala skoro až ke stropu.

“Prázdne“, zašeptal Griffin, který lehce poklepal na jeden z nich.

“Krucifix“, zaskuhral Tanris. “Ať mě kousne užovka, jestli tomu rozumím. Vidiš to, Linfalskej? Ty stopy vedou do těch sudů”.

“Se mi zdá, že to vidím taky tak“, řekl Griffin a s námahou odstranil první dva sudy stranou. Ve stěně za nimi se objevila malá dvířka.

“Fíha“, řekl Ignoas. “Kdo to tady asi moh takhle pěkně zamaskovat, no to bych rád věděl”.

“Dobrila, pitomče“, usadil jej Krochta. “Petúnie, co tam cítíš?”

“No počkej, proč pitomče, jak jsi to myslel...”.

“Jsou tam nejmiň čtyři“, hlásila Petúnie své pocity. Jak známo, hobiti dokážou přítomnost tvorů vycítit. “Vypadají tvrdě a jsou asi pěkně nažhavený”.

“Za chvíli budou vypadat ztuhle a budou mít pokojovou teplotu“, zavrčel Raglin temně.

“Tak jdem”.

Lynhaard rozšířl vchod a Liscannorští vtrhli do doupěte...

“Jméno“, vyštěkl Lynhaard na jatého hobita. Do kůže na jeho hrdle pomalu zajižděl Cecilův kuchák.

Po ostří sjela krůpěj a ulpěla Cecilovi na rukávu. Na zemi se povalovaly mrtvoly. V rohu se choulící chlapec se rozplakal.

“Hubu drž!“, zařval na hocha Raglin a výhrůžně naň napřáhl ruku.

“Vrabčák“, rozkašlal se zajatec. Ústa měl plná krve a vyražených zubů. “Nechte kluka. Nic vám neudělal”.

“Vodpovídej na moje votázky!“, výhrůžně zaryčel kroll. “Za každý slovo navíc jeden zub ven, jasný?”.

Zajatec němě přikývl.

“Kde je Dobrila?”

“Nevim, chodí sem jen občas”.

“Nelží mi, ty grázle!“. Lynhaardova pěst se mihla vzduchem a Vrabčák odletěl i se židlí, ke které byl připoután. Chlapec se znovu rozbrečel.

“Chceš do držky? Řek sem ti, že budeš zticha, smrade!“, Raglin vytáhl dýku a pro výstrahu ji chlapi ukázal. “Rozuměš?”. Pláč neochotně ustal.

Lynhaard s Guldurem zatím postavili Vrabčáka na všechny čtyři. “Tak znova. Kde je tvůj šéf?”. Lynhaard si promnul pěst. “A žádný řečičky“, přidal se Guldur.

“Viděl jsem ho naposledy před dvěma dny. Nevím kde bydlí, nikomu to nefíká”.

“Osvěžím ti paměť“, přistoupil k němu Lynhaard. Zajatec sklonil hlavu.

“Nechte mě“, řekl Vrabčák, který vypadal, že už je mu všechno jedno. “Tady je skryš naší bandy, občas sem chodí i Dobrila, ale kde je teď nefeknu. Nemůžu říct, nevím”.

“Dobře si rozmysli, jestli budeš mluvit, hajzle. Protože jestli ne, potrestají tě bohové“, řekl z rohu místnosti nečekaně Raglin, držící klečícího kluka za pačesy. “Jako tohle smrada”.

Pochodeň ozářila čepel dýky, jak jí Raglin přejel přes klukovo hrdlo. Krev vystříkla a s odporným zamlaskáním se rozlila po podlaze. Brutální alchymista chlapcovo tělo odhodil jako nepotřebný kus hadru na zem. Bylo to stejně nečekané jako odporné. Čtyři bezejmenní bohové přijali oběť.

Vrabčák zesinal a zavřel oči. Skrz stisknuté zuby bylo slyšet jeho strašlivé kletby. Petúnie omdlela, Ignolas se pozvracel. Byla to příšerná podívaná.

“Jako sele“, poznamenal hraničář Tanris, jehož se to přiliš nedotklo, a odflusl si.

“No, tak doufám, vůdče, že jsi se uklidnil. Berte zajatce, výslech pokračuje u nás ve vsi“, organizoval zkoprněle družiníky Krochta. “Balíme,

tady to páchne. Smrtí”.

Jeden po druhém se začínali vzpamatovávat. Obrané mrtvolu nechali ležet na zemi a prohledali skryš. Nalezli něco zlaťáků, hlavní pokladnu Dobrilovců však neobjevili.

Jen Raglin seděl uprostřed toho všeho na zemi a díval se na svoje zkrvavené ruce. Jak to mohl učinit? Chtěli to bohové opravdu? Čí to byla ruka, jež vedla tu mojí?

“Pojď, bastarde”, trhl Krochta za provaz, který poutal zajatce. Vrabčák měl jen trochu povolené nohy, aby mohl drobnými kroky chodit. “Nebo umřeš taky”.

Vrabčák se na něj smutně podíval. “Smrt je jako daně. Prostě se tomu nevyhnete”.

Zajatec byl neprodleně dovlečen do Liscannoru. Tam se Liscannorští vybavili na výslech a potlučeného Vrabčáka zatáhli do Sarimova lesa.

Lynhaardovy vyšetřovací metody byly opravdu příšerné. Papír, jak známo, unese hodně, popis krollových metod by však byl příliš. Tak jenom vypovím, že k mučení bylo použito železných háčků, zubaté kudly, rozžhaveného pohrabáče a mravenců. K večeru, když už Vrabčák přestával jevit známky života, sedl si Lynhaard na vyvrácený kmen a podíral se ve štetinách.

“Třeba ví fakt prd”, řekl.

“Mrtvý prd ví”, zabrumlal si oblíbenou průpovídku Tanris.

“Vzbudte ho!”, vyskočil, hledaje kolem příhodnou kudlu.

“Vrabčáku!”, řekl Lynhaard a zacloumal zajatcovým ramenem. Ten zvedl hlavu a vyřeštěně na krolla pohlédl. Třeba se mu to jenom zdá. Ráno se zase probudí...

“Je konec!”, houkl na něj Lynhaard. “Chceš ještě něco?”. Trochu ještě doufal, že to zajatce vyburcuje k tomu, aby řekl alespoň něco, ale bylo mu jasné, že ten hobit nejspíš opravdu nic neví. Teď bylo třeba zbavit se svědka Raglinova sadismu. Vrabčák už byl samým děsem úplně bez sebe, bílý jak vápno. Řeklo by se, krve by se v něm nedořezal.

A vida! Ono to šlo! Krve se v něm dořezal celkem snadno elf Tanris, který se s radostí zhostil role popravičího. Ale i takovou práci musí někdo dělat, když to vůdce nařídí. Vůdce dále nařídil zatáhnout mrtvoly někam hodně daleko, kde se o ni postará drobná lesní zvíř. Nějací pochopové rozkaz vykonali.

Nurnští byli zmateni. Necháпали, co se kolem nich děje. Zřejmě byli vtaženi do nějaké špinavé hry podsvětí. Královský výběrčí daní Darfin, o jehož bezpečnost se měli starat, jim byl pod rukama někým unesen. Nadto v tom měl zřejmě prsty člen družiny, kudůk Šáchor. Výkupné bylo požadováno na nich, nikoli na státu Gwendarron. Tolik peněz by ale nezaplátili za nikoho, natož pak za královského výběrčího daní. Tušili, že by měli požádat úřady o pomoc, ale skutečnost, že Raglin podržel malé dítě jak jehně jim v tom bránila.

“Lynhaarde”, přitočil se ke krollovi později Krochta. “Vím, kde bydlí jeden lump. Nedávno se mě pokusil okrást v Nurnu. Moh by o únosu Darfina něco vědět...”

“Máš dobrý známý, Krochto”, udiveně řekl Lynhaard.

“Houby známý. Jde se do Nurnu, bando”, zvolal. “Zorganizuj si to, Ragline”.

“Až se nám dostane do ruky ten kdo za tím stojí”, bojovně poznamenal Guldur, řapajíc do Nurnu.

“Nebo ten zrádce Šáchor”, dodal Griffin.

“Zastavte!”, vykřikl najednou Lasička. “Ztratil se Cecil”.

“Prdlajs, taky jsem”, ozvalo se vedle něj Cecilovým hlasem. Vzápětí se ozvalo typické “glo, glo, glo”, jak někdo pije z lahve, čímž o identitě hlasu nemohlo být pochyb.

“Ty seš neviditelný?”, otázal se Raglin.

“To je kvůli utajení a bezpečnosti”, poučil jej kouzelník. “To je to hlavní, co mně naučili v kouzelnickém cechu”.

“To je tam, cos ukradl diplom?”, řekl Tanris a všichni se rozřehtali.

“Tak vod tebe to беру, Álfheime, vod tebe jo”, odsekl rozezleně hlasatel bílé víry a šlapal po cestě k Nurnu.

Žlutou ulici našli celkem snadno. Rozdělili se do několika skupinek po dvou až třech, poschovávali se po okolních průjezdech. Část družiny byla za pomoci Cecilova oblíbeného triku zneviditelněna. Tak se stalo, že Sklípec Niněra, vracející se z hospody domů, zažil nepříjemné překvapení v podobě několika ran pěstí, jimiž jej Lynhaard zpacifikoval. V bezvědomí byl neprodleně dopraven do lesa za Nurnem, kde došlo k dalšímu výslechu.

“Tak to vyklop, bastarde mrňavej!”. Už to byla

rutina.

Niněra věděl, že nemůže začít mluvit hned. Věděl zhruba, co jsou ti hrdlořezi zač. Jeho nadřizení to věděli taky. Něco bude muset vydržet. Ale pak se z toho bude muset dostat.

Netrvalo to dlouho. Tanris se chopil zubatého kucháku a než mohl říct Niněra nechteměvyidiotinebotohobudetelitovat, byl o prst kratší. To stačilo. Pak už Niněra mluvil. Mluvil a mluvil. Okolní les mu naslouchal. Nurnští také.

“Zatím ho nezabíjejte”, pravil Krochta, odcházejíc. “Musím do vesnice pro pergamen a papír, ta jeho výpověď se musí sepsat”.

“Krochťáčku”, začala Attrien. “To je dost, že jdeš, Allen má už zase teplotu”, utírala si umaštěné ruce do zástěry. “Kdes vlastně byl, máš šaty samé jehličí. Byl tu nějaký člověk, co říkal, že máš jít do tý Nurnský pevnosti. A k večeri budou buchty s mákem, tak ne abys šel zase do hospody za těma ožralama, buď pěkně doma”.

“Eh, ženo, co naděláš?”, rozhodil její muž ruce.

“Cos to vlastně říkala s tou pevností?”, zarazil se. Doma poslouchal jen na půl ucha. “Ke komu mám jít?”.

“Za tím člověkem, Krochťáčku, co vás posílal do Erkrachtu, tím Kallestem, ukazovals mi ho na oslavě králových ****in”.

“Vida”, podivil se čaroděj. “S tím bych zrovna moc rád mluvil i já”, řekl a kabát, který už se chystal pověsit na věšák, znovu navlékl. “Sbal mi buchty, já jdu pro Lynhaarda a přijdu pozdě. Neboj”, políbil Attrien. “Do hospody dnes nepůjdem”. Zamyslel se a dodal: “Alespoň myslím”.

Krochta odešel od Kwena Kallesteho poněkud zmaten. První rozkaz zněl: propustit ihned zajatce. Další instrukce byly podpořeny sprduňkem, kdy bylo Krochtovi vynadáno za zanedbnost a krátkozrakost a pohroženo vězením a represemi vůči Liscannořanům. Pak Kalleste trochu ubral a nabídl mu spolupráci. Bylo to stále zmatené, ale začínalo se vyjasňovat...

“Byl jsem, pane, při příchodu domů unesen”. Niněra se ještě třásl při vzpomínkách na tu bandu. Hned jak jej pustili, plížil se do pevnosti. “Ano, ano, agent Troubil mě ihned informoval”. Kwen Kalleste zdánlivě bez zájmu cosi zapisoval. “Těmi lumpy mi byl odříznut prst”. Niněra si stydlivě tiskl ovázanou ruku.

“Prst?”. Kalleste se nedůvěřivě nahnul přes stůl, aby lépe viděl. “A to bylo všechno? Nic ze svojí identity jsi jim neprozradil?”.

“Bohové při mně, pane, to bych nikdy neudělal! Jsem přece agentem už...”.

“Dobře, dobře, věřím ti”, přerušil jej Kalleste. Něcos jim ale říct musel, to bys už nebyl naživu”. Niněra zavrtěl odmítavě hlavou: “Navykládal jsem jim toho spoustu o Vichrenovi, samé obecné věci. Dál mne napadlo, že bychom je mohli využít”.

“Využít?”.

“Už jste o tom se mnou pane hovořil. Jediné konkrétní, co jsem řekl bylo, že únos výběrčího daní Darfina byl fingovaný. Že to nebyl žádný výběrčí. Že posloužili jen jako prostředek proti cizí bandě. A taky že si je chtěl Vichren otestovat. Že by je zaměstnal”.

“To není špatná myšlenka, jen bude třeba přesvědčit o tom Vichrena”.

Niněra přitakal. “Už jsem o tom mluvil s jedním z jeho pobočníků”. Vichren musí získat dojem, že bude dobré mít je pod svým velením.

Kalleste si promnul krátce střížené vousy. “Nejlepší bude nějaká habaďůra. Víš co myslím, fingované přepadení. Jakoby vyloupí nějaký dům, nebo ještě lépe ukradnou vůz. Přepadení za Nurnem, stranou od lidí, to by bylo nejlepší”.

Niněra, tisknouce si stále zkrvavený prst, přitakal. “Domluvív to, pane, s Vichrenovými muži”.

“A já si pozvu Nurnskou družinu.”.

“Hlavní, co jsem se od Kwena Kallesteho dozvěděl je, že jsme se stali voběťma zločinný bandy. Ta nás má v merku už asi dost dlouho a souvisí s tím asi i to přepadení v Nurnu, kterému jsem se před časem ubránil”, nafoukl Krochta kapesní krádež. Ostatní dobrodruzi, shromáždění jako obvykle U hrocha mu naslouchali.

“Takže Šáchor, kterej tu s náma byl, byl s nima společenj. Dobře si pamatuju, jak chtěl hlídat ten vůz.” Krochta se zhluboka napil a otřel pěnu.

“Kallesteho zájmem je, abychom se vetřeli do zločinecký tlupy. Za tím účelem musíme udělat přepadení, jako”, Krochta zamrkal na ostatní, “kupecký povozu na cestě z Černých vrchů. Ten povoz bude, to je domluvený, doprovázenj Kallesteho lidma. Ty se nechaj přepadnout, my ten vůz, JAKO”, opakoval důrazně čaroděj, “ukradnem. To budou sledovat lidi z tý bandy, co nás doběhla. Vede jí nějakej... počkat, já si vzpomenu...”.

“Fujavec?”, napověděl Lynhaard. “Větrouš?”.

“Vichren!”, vzpoměl si Krochta. “Tenhle padouch

by nás totiž vzal do svojí bandy, jestli se osvědčíme a to by se zase moc líbilo Kallestemu, kterej se tomu Vichrenovi chce dostat na kobytku. Ufí!”, otřel si Krochta čelo a dal si pořádného loka. “Ale na podrobnosti se mě neptejte, je to strašně tajemný, tajný a zamotaný tak, že tomu sám pořádně nehovím. Máme za to od Kwena Kallesteho slíbený prachy, tak jsem mu na to kejvnul. Dál se uvidí. To mi připomíná, že Raglin složil vůdcování, takže bychom mohli volit nového vůdce... Cože, já? No jasně, vždyť jsem si to myslel”.

Kudůka probudil chladný dotek kovu. Ležel na studené a vlhké podlaze jakéhosi sklepení. Jestli počítal dobře zvony, ohlašující hodiny, pak tam ležel už čtyři dny. Skoro mu nedávali jíst ani pít, občas do něj někdo přišel kopnout, aby se ujistil, že je ještě naživu. Teď, jak se zdálo, mu někdo přefezával pouta.

“Tsss, lež klidně, nebo tě pořežu”, ozval se šepem klidný, melodický hlas. Jeho zachránce byl elf. Konečně byl s provazem hotov. “Nohy si rozvážej sám”.

Šáchor se převálil tak, aby na elfa viděl. Něco jej zarazilo.

“Moc si mě neprohlížej, nikdy jsi mě neviděl, rozumíš?”. Vrtícímu se Šáchorovi to došlo. Ten elf neměl uši. Vysmekl se z pout.

“Tsss, ne tak hr”, řekl tiše elf a pevnou dlaní jej zadržel. “Za pět minut se zvedneš. Ne dřív. Dveře nechám pootevřené. Chodbou doprava, na konci po chodech nahoru. Vrata vlevo vedou na ulici”. Od dveří ještě zašeptal: “Pamatuj! Nikdy jsi mě neviděl”.

Šáchor to vydržel dvě minuty. Pak vyklopýtal po schodech nahoru a na ulici se ocitl, ani nevěděl jak. Moc se nerozpákoval. Rozeběhl se. Ne domů do Liscannoru, kde bydlel střídavě v hostinci a v podnájmu u Álfheimských, ani na strážnici nahlásit přepadení. Běžel směrem k nejbližší městské bráně. Běžel pryč. Proč z města, které bylo plné šílenců a úchyláků. Tady mohl přijít jenom k úhoně. A od té doby jej ve městě Nurnu nikdo neviděl.

Vichrenovi muži přišli od pole. Jako všichni lapkové měli nechuť k hlavním silnicím, po nichž se proháněly jízdní hlídky armády, pěší oddíly domobrany a královští poslové. Připlížili se z pole, na němž sedláci nechali uschnout kukuřici, a zalehli do hlozinatých křovisek, soustředěných asi čtvrt míle od skalek, kde se mělo přepadení odbýt.

Ačkoli měli dobrý výhled, nikdo v těch místech nebyl vidět, a tak se Vichrenovi muži nerozpákovali a vytáhli láhev. Schováni v hloží, na dohled smířčího kamene, který měli šmírovat, ji pak odšpuntovali.

“He, Krochto!”, zašeptal zpoza skalky drsný hlas alchymisty Raglina. “Vidíš někoho?” “Ne.”, konstatoval Moskyt v odpověď. “To je blbý, nerad bych se pral s Kalestovcema zbytečně. Jestli nás Vichren nebude šmírovat, tak to bude na hovno. To se mu moc v akci nepředvedem”. “Vichren chce ukázkou, tak uděláme ukázkou. Šimrá mě za krkem, jako by nás někdo pozoroval”, podrbl se čaroděj na zátylku. “A jestli ne, tak taky dobrý. Třeba už nám věří i bez toho. Že jo, vůdcová”, praštil Petúnii přátelsky do zad. Ta leknutím div nezařvala.

Vichrenovci seděli v hloží. Nudili se. Láhev se špiritusem kolovala chvíli dokola, ale záhy musela nutně vyschnout a tak byla zahozena do křovisek. Nedlouho poté se z jihu začal pomalu blížít osamělý povoz “Jedou! Jedou Kalesteho lidi!”. Mezi Numskými zavládlo vzrušení.

“Koho na nás asi poslal?”, rozjímal Erwill, syn Arrawnův.

“Určitě nějaký, co se moc nebudou bránit”, upokojil jej Tanris.

“Musí to ale vypadat věrohodně”, poznamenal zkušený válečník Guldur. “Prát se s nima musíme, to je jasný jak slunce na nebi”.

“Aj vaj, abychom tak někoho pomordovali”, strachoval se mírně nachmelený Cecil, který k úkrytu také nasával z polní lahve. “To by nás asi Kalleste nepochválil, hehe”.

“Proč by nás nepochválil?”, zeptal se Ignolas, ale nikdo mu nevěnoval pozornost.

“Je to dobrý, maj pod kupeckejma hadrama plechovky”, konstatoval Guldur.

“Přesto je rubte na plocho”, vyzval všechny vůdce a vyskočil na cestu.

Chňapnul podešlené koně za udidla, zatímco kolem vozu se začali rojit Nurnští. Vichrenovci v křoví zpozorněli. Na cestě se rozpoutal na první pohled lýtý boj.

”Uéégh!”, zařval Lynhaard a třísknul jednoho z vojáků přes přílbici, až jej srazil do prachu. Guldur vzal mečem dalšího muže, až ten odletěl obloukem do křoví.

“Godžická práce”, obdivně zamumlal jeden z Vichrenových mužů. Jeho kumpáni uznale

zamručeli.

Na druhý, bližší pohled by však uviděli, že rána, která hrozila rozseknout jednoho z kupců ve dvě náhle změnila směr a rozštípla opěradlo na kozlíku vozu, že úder, který měl přistát na Lasičkově nechráněné palici se náhle zarazil a jen mu učisl blondaté vlásky, nebo že jeden z převlečených vojáků, sedící ve voze, tloukl zbrani do plechového štítu a hekal přitom, čímž věrně simuloval hluk lité řeže. V kukuřici mizející Vichrenovci však byli spokojeni. Tihle fezníci se budou jejich šéfovi rozhodně hodit.

Schéma sítě tzv."východního klanu", zločinecké tlupy v Nurnu dle odhadů informací šéfa GTS Kwena Kallesteho

Cizí mocnost (osoby, ovládané pravděpodobně vládnoucí mocí cizí mocnosti, osoby, usilující o detronisaci)

Osoby, provádějící špiónážní a zločineckou činnost na území Gwendarronu a to jsou:

Prostředník (vykonavatel záměrů cizí mocnosti)

Vichren (oficiální velitel tzv. Východňářů)

Vyšší velitelé (4 lidí)

Nižší velitelé (7 lidí, včetně agenta Troubila)

Povaleči (ca 30 lidí)

Zloději a kapsáři (ca 40 lidí, včetně 2 agentů GTS)

Lumpové, příležitostní zloději a informátoři mezi obyvatelstvem. (cca 100 lidí)

Složky, určené k potírání výše jmenované zločinné bandy:

Gwendarronská tajná služba, zastupovaná vrchním šéfem Kwenem Kallestem a jeho tajemníkem

Najmutí civilisté (ve zločinecké organizaci podléhající přímo Vichrenovi, kontrola jejich činnosti přes Niněru, přidělené agenty a agenta Troubila)

Niněra, Troubil a další infiltrovaní agenti

osm agentů tajných služeb infiltrovaných pomocí civilistů, posílá dalších pět

bez podpory mezi lidem

Skupina Triama Dobrily (včetně několika agentů GTS)

Zřejmě rozprášena po nedávných krvavých incidentech v Šedově, pravděpodobně zanechala organizované činnosti. Z jejích bývalých členů se rekrutují nové tváře v jiných městských zločineckých tlupách.

Jiné, blíže nespecifikované skupiny operující v královském městě Nurnu (vesměs menšího významu i členské základny, bez možnosti ohrozit stabilitu království)

Další vývoj, Nurn: GTS převezme plnou kontrolu nad Západní částí Šedova. Civilní osoby a osoby GTS najaté vyloučit z dalších operací.Případně přeradit na jinou činnost. Infiltrovat řady "východňářů" s využitím existující odnože jejich organizace (tzv. "Nurnská družina") a agenta Troubila. Infiltraci provést maximálně rychle, s použitím nejschopnějších lidí a za použití nejvyšších možných bezpečnostních podmínek. Vyhledat prostředníka cizí mocnosti a zajistit jej. V případě neúspěchu tohoto či nebezpečí z prodlení stáhnout síl a destruovat nepřátelskou skupinu v co možná nejvyšší míře.

Další vývoj, zahraničí:

1/ Protišpiónážní akce na rozbití informačního toku cizí mocnost - Gwendarron za použití hraničních vojskových stráží, zlepšení bezpečnostní situace na cestách a použití speciálních magických prostředků k zabránění nepersonálnímu přenosu zpráv (Ize-li).

2/ Špiónážní akce na území cizí mocnosti za použití najatých civilních osob. Proniknutí na cizí území za účelem konání výzvědné činnosti v těchto oborech: (seřazeno podle stupně důležitosti)

Směry expanze cizí mocnosti

Zabezpečení hranic

Způsob moci

Formování a velikost armády

Náklady mezi obyvatelstvem, případné hnutí odporu atd...

Civilní osoby je nutno velmi dobře zaplatit, ovšem i přesto stále kontrolovat (magické prostředky, agent). V případě nespolupráce či vymknutí se kontrole je nechat na pospas, jistě se brzy odkopou a budou podsvětím likvidováni. V případě nebezpečí prozrazení jejich spojení s královskými institucemi likvidovat všemi prostředky, beze svědků. Bezpečnost Gwendarronu musí být zajištěna za každou cenu.

Kwen Kalleste ještě jednou přelétl pohledem pergamen a pak jej vložil do obálky. Na ní bylo napsáno: tajný úřední přepis. Určeno do královských rukou. Až si přepis král přečte, poputuje pergamen buď do krbu, nebo do tajných archivních složek.

Ozvalo se ostré zaklepaní.

“Vstupte”, řekl. Na tenhle raport čekal s netrpělivostí.

Dveře se otevřely a vešli dva muži. Kapitán jeho osobní stráže a jeho pobočník. Ten měl polovinu obličeje fialovou, jako by ho někdo polil barvou. Vojáci přistoupili blíže a vykonali předpisový vojenský pozdrav.

“Nuže?”, otázal se Kwen Kalleste.

“Hlásím splnění úkolu, pane! Vůz i náklad nám byly úspěšně uloupeny”.

“Nějaké komplikace?”.

“Ne pane”, vyštěkl voják.

“Zranění?”.

“Jen drobné oděrky, pane”, zahlásil kapitán stráže, ačkoli tvář jeho pobočníka hovořila o opaku. Kallesteho muži si nebyli zvyklí stěžovat na svou službu.

“Nějací svědci?”.

“Ne, pane, bylo to provedeno opravdu profesionálními lupiči”.

Kalleste se mimoděk pousmál. “Dobrá. Tví muži mají dva dny volna”, řekl a pokynul jim. “Tři dny volna”, opravil se, když na něj kapitánův pobočník vyčítavě pohlédl.

“Děkuji, pane!”.

“Odchod”.

Loď se otrásala bujarým veselím. Numští vstoupili na úzkou lávku, spojující loď s pevninou. Zrušeným přístavem zněly falešným opileckým řevem zpívané odrhovačky, prokládané zvukem, jak nějaký zoufalec dává z paluby přímo do moře. V námořnické hantýrce se tomu říká ‘krmit ryby’. V numském přístavu plném odpadků, splašků a všelijakého sajrajtu nebylo co krmit, takže se tím jen mírně zvýšil obsah špíny ve vodě. Loď byla stará, oprýskaná a bylo vidět, že již léta neopustila svoje místo v numském přístavu.

“Pojďte s náma, Vichren už na vás čeká”, ujal se jich na palubě ramenatý člověk s důtkami. “Pojďte pani”, dodal a otevřel dvorně Petúinii dvířka do podpalubí.

V podpalubí to vřelo. Všude čpěl alkohol a nemyté nohy námořníků a lapků. Byla to pěkná sebranka. Byli mezi nimi lidé s tetováním po celém těle, žebráci, kteří pod hadry skrývali malé samostříly, barbaři mlátíčky i poběhlíci z ulice. Byli tam námořníci se žlutou kůží, trpasličí hobit, o kterém se smíchem prohlašovali, že se do domu protáhne škvírou pode dveřmi, byl tam dokonce i elf s vážnou tváří, který měl uřezané uši. Polovina z osazenstva byla ovšem opilá, druhá polovina se k tomu teprve propracovávala. Díky tomu se nejrychleji aklimatizoval Cecil. Po něm Lynhaard,

Guldur a nakonec všichni ostatní. Raglin se osmělil natolik, že jednu z prostitutek vylákal na břeh a za několik zlatek si s ní odběhl kamsi do tmy. Kolem půlnoci si tvrdou lihovinu dala už i vůdcová Petúnie, která byla nastrčena na vyjednávání s kudůkem, který jí byl představen jako Vichren, šéf bandy. Zábava se protáhla až do svítání...

Pane!

Podle tvých rozkazů jsem se zúčastnil přijímání nových členů do Vichrenovy zločinné bandy s tím, že noví členové jsou tebou podporovaní civilisté. Po včerejším setkání se zdá, že jim Vichren už docela věří. Na stopu spojení Vichrena se služebníkem cizího království nás to však, zdá se, asi nepřivede. Ovšem lepšího výsledku by mohlo přinést sledování oněch vozů, které Vichren občas vypravuje. Stále je opatřuji označením, neboť mám pocit, že se v nich přepravují důležité zásilky. Zpět ke včerejšímu setkání. Bouřlivá oslava poutala hodně pozornosti, dobře že jsi poslal hlídky domobrany z přístavu pryč. Najatá loď málem vzala za své. Ta družina přišla asi v deset. Samozřejmě že Vichren s nimi nemluvil, ale celý večer se odehrál podle jeho představ. Vyjednávání vypadalo, s dovolením, náramně komicky, neboť jejich údajná vůdkyně, jakási bezvýznamná hobitka, smlouvala o podmínkách s falešným Vichren, kterého představoval jeden z nižších velitelů (ve zdejší hantýrce tzv. kápo). Oba nevěděli přesně, co mohou nabídnout a co za to mají požadovat, ale nakonec se domluvili. Ta banda civilů dostala do správy čtvrti na sever od Šedova, kde má vybírat výpalné, provozovat hampejz a starat se o to, aby tam jiné bandy nestrkaly nos. Tři čtvrtiny zisku budou dávat Vichrenovi. Musí si najít a upravit stálé sídlo. Mají pravidelně odevzdávat hlášení a skládat úcty. Mají, a to je pro tebe velmi důležité, sehnat dalších pět až osm lidí jako pomocníky. Tudy bys mohl do organizace nasadit další lidi. Prosil bych tě ale pane, abych mohl načas od té bandy dát ruce pryč. Jejich přítomnost pro mne znamená neustálé nebezpečí prozrazení.

S úctou tvíj věrný

Troubil

“Takže”, usedl Krochta U hrocha ke stolu. “Co nám ten Kalleste řekl”.

“Jeremy, dej nám dvě”, přerušil jej Lynhaard, usedajíc vedle něj.

“Především, Darfin, kterej byl unesene, nebyl

Darfin a Darfin, ten nebyl uneseněj”.

“To nechápu”, poznamenal Ignolas.

“To je jedno”.

Na stole cinkly korbele a hostinský Jeremiáš z Tiklu si přisedl, aby dobře slyšel.

“Hlavní je, že jsme se stali členy bandy toho Vichrena”.

“A Kalleste nás zavře”, poznamenal pochybovačně Lasička.

“Máme to posvěcený, budeme prostě členama lupičský bandy toho Vichrena, ale táhnout budem s Kallestem. Kalleste nám taky přidělí svoje lidi, abychom je dostali do Vichrenovy blízkosti taky. Vo zbytek se postará Kalleste sám. Peníze, který vyděláme lupem, budem samo litr odevzdávat v pevnosti, dostávat budem pevněj žold, dvacet zlatek denně”.

“Kalleste taky říkal, že jestli se my posvědčíme, tak my budeme ještě nějakou práci dělat pro něj”, dodal Lynhaard “A peněz že bude vo moc víc pro nás taky”.

“Jasně”, řekl Krochta a mávnul na Jeremiáše. “Takže naše úkoly jsou tyhle: Nic neprozradit o našem spojení s Kallestem, zbudovat si sídlo v Šedově a dělat, co nám Vichren nařídil. Tj. vybírat od obchodníků výpalný”.

Zvedla se vlna nadšeného jásotu. Lupičství posvěcené státním úředníkem. To bylo něco, loupit pod ochranou Gwendarronu.

"Navrhuj u vobسادit lihovary!", zařval barbar Guldur v euforii.

“Klid, Guldó, řekl zkušeně vůdce bandy Krochta. Na všechny se dostane”.

“Né, to mně nenamluvíš, že bys nemoh’ zaplatit pět zlatek tejdne”. Krochta praštil do pultu. “Takovýhle krejčovství musí vynášet alespoň čtyřikrát tolik!”. Seschlý mužiček s metrem kolem krku se třásl hrůzou, až mu jahelníček na levém předloktí poskakoval. “Nechceš doufám vědět, co by se ti stalo, kdybys nám nechtěl zaplatit?”.

Krejčí nechtěl. Došoupal pantofle ke kase, vylovil z ní příslušný obulus a odevzdal jej.

“No vidíš”, domlouval mu Cecil. “Ani to moc nebolelo. Za tejdén sme tu zas, tak ať to máš připravený”, houkl na něj ještě mezi dveřmi, odcházejce za kvačícími hrdiny.

Liscannorští chodili Nurnem jako černá smrt. Své zbraně neskrývali, naopak je dávali na odív a bojovně chřestili zbrojemi. Jejich obličeje a způsoby byly zakrátko ve čtvrtích kolem Šedova

pověstné. Při jejich spatření se zabouchávaly okenice domů a zavíraly dveře krámů. Vymáhání výpalného, nebo, jak říkali sami Numští, poplatku za ochranu, mělo vždy stejný scénář. Kroll Lynhaard rozkopl dveře do krámu či dílny, vtrhl dovnitř a ostatní se nahnuli za ním. Vzápětí těmi samými dveřmi prchli vyděšení zákazníci. Majiteli krámu, tedy ochraňovanému, v úprku zabránila Lynhaardova mocná paže, načež mohla začít oblíbená hra, zvaná ‘dobrý policajt, zlý policajt’. Dobrým policajtem byl Krochta Moskyt, zlým chtěl být zpočátku kouzelník Cecil, ale poté, co na jednoho z vydíraných vydechl obsah plic v podobě explozivní mlhy a bodře zahlaholil “Haikhtlá, šéfiku, kalíme”, byla tato zodpovědná funkce přidělena obrovitému krollu Lynhaardovi. Dobrý policajt Krochta vždy oběti vmlouvavě vysvětlil výhody toho, proč se nechat ochraňovat, a to právě jím. Většinou to ihned zabralo, jen několika méně chápavým musel naznačit nevýhody opačného postupu, tedy zůstat bez ochrany. Pak ukázal na Lynhaarda a vysvětlil, že právě tomuhle monstru se dotýčný vůbec, ale vůbec nelíbí. Pohled na Lynhaardovu štetinatou tlamu pak většinou stačil. Bylo to takové vybírání peněz za ochranu před Lynhaardem. Jen jeden kovář projevil sdostatek srdnatosti, že zatvrzele promlčel i další stupeň přesvědčování, lechtání žhavým pohrabáčem. Teprve třetí stupeň, Lynhaardova hra s nožem za asistence kovářova syna tradičně zabrala. Zaplatil i kovář, zaplatili všichni.

Další z povinností Numských bylo hlídat a kontrolovat hampejz ‘Řůžové poupě’. To byla ta pravá příležitost pro Raglina, jak si spravit pocuchané nervy, pořádně si odpočinout a rozjímat o svých bozích. Mezi Liscannorskými se v posledních dnech tradovalo, že jednou z jeho bohů je Swona, krvavá bohyně, žádající si lidské oběti, nejlépe malé děti. Raglin to ale slyšel dost nerad, svědomí ho přeci jen tlačilo. V hampejzu si našel místo jako vyhazovač, ve volných chvílích pak skotačil s ostatním personálem. Jeho zbožná mysl se tím dávala do pořádku.

Nejvíce času Liscannorským zlodruhům však v těch dnech zabralo vybírání místa pro jejich dostatečně reprezentativní sídlo. Šmejdil Lasička vypátral nepoužívanou půdu v severní části Šedova, která se zdála být ideální. Sotva se však začali nastěhovávat, přišla Petúnie s tím, že objevila nepoužívané sklepení, z něž by se při troše námahy dal prorazit průchod do numských kanalizačních stok. Okamžitě to všechny chytlo, neboť podsvětí a

kanály, to jde přeci jen dohromady.

Odtamtud pak banda vyrážela do okolí vymáhat výpalné, roztáčet peníze po hospodách a hampejzech, aby se sem pak vraceli a opijeli se. Do Liscannoru zacházeli jen málokdy. Dostali od Kallesteho pět mužů. Ty Krochta zapojil do činnosti, přiděloval jim méně význačné úkoly. Ukázal je Vichrenovým mužům, kteří je přijali mezi sebe podobnou pitkou, jako byla ta na lodi. S Kallestovými muži se ovšem Krochta nijak neradil. Tak uběhl celý měsíc.

"Nějak zapomínáme na naše poslání", řekl jednou večer vůdce bandy Krochta v hlavním stanu, zatímco se špičkou nože šťoural mezi zuby.

"Jsme jako nějaká banda lumpů", špitla Dlouhoprstíková.

"Vo to nejde. Peníze stejně vovedzdváme", řekl čaroděj, ponechávaje skromně stranou fakt, že část z vypálených peněz skončila u něj ve sklepě. Část z nich ovšem inkognito, prostřednictvím své ženy, vrátil mučenému kováři, snažíc si tak utišit naříkající svědomí..

"Jde vo to, že my, slavná Nurnská družina, máme dělat pro takovýho bastarda jako je Vichren". "Neděláme pro Kallesteho?", zeptal se Erwill.

"Jasně, ale tohle můžeme vyřešit sami. Vyrubat tu bandu a hlavně zabít toho bastarda Vichrena, to je ten největší parchant".

"A nebylo by lepší zeptat se Kallesteho?", zeptala se Petúnie.

"Prosim tě, Kalleste je moc předposranej, až Vichrena zabijeme, ještě nám poděkuje".

"A zaplatí", dodal Raglin.

"A kde toho Vichrena najdeme? Na lodi?", zeptal se Guldur.

"Tu loď měli jenom pronajatou, ptal jsem se na to", odpověděl Krochta. "Sídlo maj na křivým plácku, tam, kde jsme měli zaplatit výkupný za Darfina. Ve zrušeném krejčovství".

"Máš ještě ty bomby, Ragline?", zeptal se Krochta.

"Jasná páka, starouši".

"Tak můžeme vyrazit. Vichren pozná, co je to zahrávat si s Nurnskou družinou.

Pohled na po zuby ozbrojenou bandu Liscannorských dobrodruhů, jdoucích městem byl strašlivý. Jen Cecil chodil zásadně neviditelný. Alespoň jej nikdo nemohl nychytat opilého. Na křivém plácku hlásala ke vchodu se sestupovalo

po čtyřech schůdkách, dílna byla ve zvýšeném sklepě. Dveře však byly zavřené a zatlučené několika bytelnými fošnami. Tudy cesta nevedla ,ale Nurnští se vplížili vraty do dvora domu. Tušili zadní vchody.

"Ke je ten Kozichlup s tím pivem, aby ho filcky sežraly!", zavrčel jeden z mužů, mastičích karty.

"Určitě ho půlku vypije, jak ho znám", odvětil druhý a odplivl si do rohu. Tam byly nakupené poloshnilé látky a staré krejčovské panny, které byly rejdištěm krys.

"Nahlásíme ho vejš", rozhodl třetí, "Už má u mě nejeden vroubek. Že jsme ho v deseti letech vytáhli z lapáku neznamená, že si bude dovolovat. Jednou je z něj pomocník tak...".

"Hej! Co to bylo! Slyšels to, Švestko?".

"Klid, Phride, kdo by sem lez.", odbyl jej druhý. "Sem se nikdo nevodvází. Leda démoni".

"Démoni přijít můžou, Vichren, jak sem ho viděl, je jejich příbuznej, ten jim to vysvětlí", zachechtal se čtvrtý.

"Copak Vichren", ztišeným hlasem řekl Švestka. "Toho znám. To je tvrdej chlapík, ale našinec. Žádněj kouzelník s vohnivejma vočima, co tě nechá zkamenět nebo promění v rosomáka. Je tu ale nějaký hlavoun nad ním. Cizinec".

"Co může nějaký přivandrovalec kecat do řemesla Vichrenový partě? A Vichrenova parta tady byla už za dob mýho fotříka, tfuj tfuj, aby ta šibenice spadla. Cizinec by dostal po čuni, Mergliši, tak si nevymejšlej".

"Leda by byl Godžičan", dodal ten kterému říkali Pihrd.

"Tohle nejni Godžičan, říkám vám. Starej Vichren z něj má pěkněj vítr. Kouzelník, nebo co to je. Já tu sem už dlouho, ne pár pátků jako vy mladý. Já pamatuju ještě kuchačky na nože každou noc po celým Šedově, když jsme s vostatníma bandama bojovali vo území. To byl Vichren nejmocnější. Pak jsem ho ale jednou viděl pěkně s'tátýho, loni na novorok to bylo, a vykřikoval, že ty nový časy mu byl d'as dlužnej a to že se jeho rodině nikdy nestávalo, aby musel peníze vodvádět cizím pánům. A mladěj Hubenec, ten s vlasama jak vlčí mák, říkal, že ho viděl s Vichrenem. Ten se prej celej třás, i po tom, co ten chlap zmizel. Plášť prej nosí. Nemyslim si ale, že by bylo bezpečný se na něj vypyátvat".

Náhlé zařinčení kyblíku na chodbě přerušilo rozmluvu banditů. Dva vyběhli na chodbu s kinžály v rukou.

V tom okamžiku byla jejich debata nadobro přetržena vyžehnuvším oslepujícím plamenem, který ozářil zrušenou krejčovskou dílnu jasným světlem. Ohlušující rána přišla až potom. Někteří z lapků ji však už nemohli slyšet.

Kwen Kalleste byl velice zachmuřen. Chmury na jeho tváři měly původ v jeho pracovních starostech. Vzhledem k tomu, že naplní jeho práce bylo blaho Gwendarronu, což je práce nesmírně těžká a zodpovědná, bylo zřejmé, že i jeho chmury tomu musí odpovídat. Fascikl Nurnské družiny na jeho stole povážlivě tloustnul. Právě se do něj chystal zařadit další papíry.

Můj pane!

Podle údajů agenta Troubila očekával jsem odjezd označeného vozu z města Nurnu. Dvacátého sedmého měsíce zimosmeti vůz vyjel jižní bránou a moji lidé zahájili sledování. Vůz byl tažen dvěma kupeckými valachy, posádku tvořilo třé lidí. Dva z nich byli ozbrojeni. Náklad se nám identifikovat nepodařilo. Označení, které Troubil na vůz připevnil, bylo v Mallikornu odstraněno, ale mým mužům již nebylo třeba. Vůz pokračoval rychlým tempem přes Lurgrops na východ, zastávky činil zásadně v zájezdních hostincích. Náklad byl stále hlídán či přenášén v truhlách do pokojů. Posádka vozu měla dostatek zlatých peněz Gwendarronské ražby. Nikoho během své cesty nekontaktovaly. Sledování vozu bylo ukončeno na hranicích Jižního Armidenu nepřízní místních úřadů. Předpokládám však, že cesta vozu v Heralionských krajích končí, neboť Jižní Armiden není běžnou tranzitní zemí. V úctě bych doporučil v této věci kontaktovat naše lokální rezidenty.

V nejhlubší úctě oddaný sluha Královský a Váš Litrus

Dovoluji si připojit seznam výloh a nákladů cesty, jehož kopii zasílám do vojenského úřadu účtů...

Dalším dokumentem byl opis hlášení kapitána Haracha, velitele domobrany ze strážního postu v Hrnčířské ulici svému nadřízenému. Předmětem hlášení byl alarmující fakt, že ve čtvrtích kolem Šedova došlo v poslední době k prudkému a nečekanému nárůstu hlášených vydírání obchodníků. Kapitán Harach v hlášení dále uvedl, že zločinci užívají stále brutálnějších metod, přičemž vyjádřil obavu, že jen malá část těchto zločinů je nahlášena domobraně, neboť řemeslníci

a kupci mají strach z následné odplaty vyděračů. Hlášení bylo zakončeno celkem zdařilým popisem Lynhaarda z Rugornu, Krochty Moskyta a zbytku Liscannorských.

Kwen Kalleste zavřel desky a zhluboka se nadechl. Počítal v duchu do deseti ve snaze uklidnit se, ale pak několikrát třískl fasciklem o stůl, přičemž vztekla řval. Nemohl si pomoci. Když si zrekapituloval poslední vývoj akcí v Šedově, nemohl se ubránit zlosti. Žasnul nad tím co se ve městě dělo. Nurnská družina byla jak utržená ze řetězu. Horší nežli bandy protřelých lumpů. Chodili po městě, šířili strach, vymáhali výpalné, vyhrožovali. Zjevně spáchali ten pumový útok na sídlo Vichrenovy bandy. Ohrozili agenty mezi bandity, jednoho z nich mučili a zmrzačili. Potřeboval tomu učinit přítrž a vzít otěže věcí do svých rukou. Potřeboval ty nájemné pitomce někam uklidit. Nejlíp co nejdál. Nadechl se a vztekla zařval: "Přiveďte mi je!".

Jé, tebe už sem dlouho neviděl!", zařval radostí Lynhaard, když se vedle něj cestou do pevnosti zčistajasna zjevil Cecil. "Aj, kurňa, kouzlo přestalo účinkovat", zanařikal kouzelník. "Bah, ale co", mávl rukou. "Alespoň už nebudu furt sám uprostřed davu a puđu s váma za Kallestem". Tak došli do pevnosti. Strážím stačilo říct jen to, kdo jsou a zubaté korseky byly odkloněny, aby Liscannorští mohli projít. Přímo za Kwenem Kallestem však byli vpuštěni jen Krochta s Lynhaardem.

Usedli před ním na židle. Moskyt a Rugornský. Kalleste nahlédl do složky. Ruka úředníkovy tam do rubriky krollova vzdělání napsala: nevzdělaný. Slovo bylo ovšem přeškrtnuto a uvedeno na pravou míru: nevzdělatelný.

"Mám pro vás jiný úkol", řekl.

"Jiný úkol, jiný peníze, opáčil Lynhaard. Šel s Krochtou, protože se bál, že Krochta všechny okrade. Měl to v krvi.

Kalleste se chopil brku, otřel inkoust, přeškrtnal nevzdělatelný a napsal: mazaný.

"Dobrá, tahle akce vám vynese nemalé jmění. Bude ovšem také nebezpečná. Jedná se o práci na území cizího státu".

Krochta si zamnul ruce. "Dobrá, nebezpečí se dá ocenit penězi. A za každého, kdo ve vašich službách zahyne, vyplatíte odškodné pozůstalým".

"To je otázka dohody o cenách", odvětil Kalleste. Věděl, že nejdřív se s Nurnskými musí dohodnou a plácnout si, a až potom jim sdělit, kam

je chce poslat. Jinak by tam nejeli, byl si tím jist, četl také tu jejich kroniku.

“Lynhaard nikam nechce, jenom dyš dostane medajli!”, postavil si najednou hlavu kroll. “Lynhaard už ví, že to možný. Lynhaard už jednu takovou doma má!”, sdělil vítězoslavně Kallestemu, od nějž už skutečně jeden metál za služby na Kamenném ostrově dostal.

“Bez medajle žádný válčení!”.

Kalleste zakroutil hlavou a dopsal: mazaný, leč pitomý. Lépe, když dostanou nějakou pitomou medaili, kterou nechá pro tuhle příležitost vyrazit, nejlépe s nějakým idiotským, nic neříkajícím heslem, než kdyby zkoušeli usmlouvat dvacet tisíc navrch z královské pokladny.

II. Vyzvědači

Z moci, svěšené bohy a posvěcené sférami vyšších mocností, vydává rada Heralionská toto posvátné, neodvolatelné a věčné nařízení:

Na území Jižního Armidenu se mimo jiné zapovídá:

1) Hovořit o lesních čarodějnicích, zachovávat předměty na ně upomínající, uctívat stromy

2) Bezduvodně se shlukovat, shromažďovat se na jiných místech než k tomu určených

3) Pít, kouřit, či přechovávat alkohol, tabák či jiné omamné látky

4) Vlastnit zbraně

5) Vlastnit jedy

6) Přechovávat zakázané knihy

7) Vlastnit bez povolení koně či jiné zvíře

8) Vstupovat do lesa bez povolení

Každý, kdo se nachází na území Jižního Armidenu je povinen kdykoli se prokázat platným dokladem o domovské příslušnosti, potvrzením o pobytu či povolením k průjezdu

Přestupky proti těmto základním regulím budou trestány v nejvyšší možné míře dle úvahy Mistrů - vtloukáním, vpytáváním, zvěděti či smrti.

Dáno nejvyšší radou, v Heralionu, osmého dne měsíce světna roku tisícího dvacátého třetího Armidenského věku jako nař. č. 401/23

Jezdci se přiblížili na dohled mostu. Neměli nijak naspěch, však také jejich zvířata, utmácená dlouhou cestou, by se ke spěchu nutila jen těžko. Stejně tak utmácení byli i lidé, hobiti a *** v sedlech. Čtrnáct dnů tomu bylo (zlí jazykové tvrdí,

že do všech okolních zemí trvá cesta čtrnáct dnů), co opustili svojí vesnici. Ano, všichni jezdci byli z jediné vesnice, nebo se k ní alespoň hlásili a ač neměli stejné úbory ani společný znak, putovali společně za svým cílem. Špehovat Armiden. Když dojeli blíže k mostu, užasli, neboť tak mohutnou a skvělou stavbu již dlouho (pokud vůbec) nespatřili. Zlatý most, jak se mu říkalo, postavila Armidenská moc po vítězství Heralionských v občanské válce. Jeho stavba byla velkolepým projektem, oslavujícím vítězství ve válce. Tady pracovali váleční zajatci a dragolští druidi, než vyčerpáním vypustili duši a jejich mrtvolky byly hozeny do Ódruiny, aby pak tiše propluly kolem posvátného háje do Heralionu. Už zde, na horním toku měla řeka Ódruina, stékající se západního úbočí Rullských vrchů šíří veletoku. Devatenáct mostních oblouků se klenou nad vodou, posetou bójemi a sítěmi. Ty ukazovaly lodím cestu do říční celnice. Most samotný byl z kamene, na obou koncích opatřen věžemi. Vprostřed mostu byla další kamenná stavba, táhnoucí se přes celý oblouk. Mostovka byla krytá. Na kamenných bocích byla postavena dřevěná konstrukce, nesoucí šindelovou střechu. Pod ní se vešel jezdec na válečném koni. V bocích mostu byly úzké a vysoké střílny. Pilíře byly chráněny bytelnými ledolamy. Na všech stranách věží byla úzká okna, odkud neustále hleděly desítky neusínajících očí.

Až potud jim Kalleste byl schopen říci, co je čeká. Za devatenáct mostních oblouků Zlatého mostu jeho vědomosti nesahaly. Krochtovi, novému veliteli výpravy po Raglinovi, který se po akcích v Šedově nervově zhroutil, mohl říci jen o málo víc, než mohli Numští sami vyčíst z Historie Numské družiny. Po válce s

Jižní Armiden, těžko průchodné, uzavřené území s přísnými zákony pro cizince a ještě přísnějšími pro ty, co tam žili. Jisté bylo, že v zemi má značnou roli jakési pseudonáboženství, v němž hrají hlavní roli zbožňovaní vládci - vítězové války nad druidy z Boskeru. Šéf vojenských špiclů Numským přidál několik kontaktů na spolehlivé lidi oddané Gwendarronu, kteří by v případě nouze mohli pomoci. Šlo o bývalé Gwendarronské obchodníky, kteří se v Armidenu usadili. Všichni však žili na sever od Heralionu. Jejich adresy si musel zapamatovat, žádná lejskra, žádná jména, která by mohla při osobní prohlídce napáchat škody.

Na cestu do Armidenu se odmítl vydat elfí lenoch Tanris z Álfheimu. Těžko říci, zda kvůli pochmurné pověsti, které Armidenská říše v Liscannorských letopisech má, či z pouhé neochoty vydat se na zimu někam dál než do hospody. Možná však že spíš to první, obhroublý Álfheimovec nebyl nikdy žádný velký pijan. Namísto něj se k hrdinům přidal zarostlý trpaslík jménem Damin, muž v ošoupaných gaticích, který jednoho větrného večera přišel do Liscannoru, sekerou zaklepal na dveře hospody a požádal o přijetí do řad společenstva. Byl přijat. Na cestu se dalo i množství dalších Liscannořanů, ať už usedlíků nebo obyvatel hostince U hrocha. Jmenovitě to byli: elfí hraničář Ignolas Důvěřivý, vybavený dlouhým lukem a nebezpečnými otázkami, falešná vůdkyně Petúnie Dlouhoprstíková, jenž byla zlodějkou s přirozeným talentem a rodinnou tradicí, hraničář ze známého rodu Griffin Linfalas, Guldur Ludrugsson, barbar bez skrupulí, zato s mečem, dále ochmelka a známý přísluhovač šéfa bílé ruky Alwynna Velkého kouzelník Cecil, jenž byl stejně velkou část svého života neviditelný a psychicky labilní alchymista lidského rodu Raglin, uctívá schizofrenního božstva, jehož jméno nepovažoval za nutné si zapamatovat. Hlavně že nad ním bohové drželi ochrannou ruku a byli tu pro něj. Výpravu doplňoval samorostlý hobití zlodějíček Lasička, který by výborně zapadal do Vichrenovy zločinecké bandy a hraničář, půlelf Erwill, syn Arrawnův. O tomto muži si v Liscannoru mohli dobrodruzi přečíst v jedné z kapitol Getdova spisu z ruindorského života, nazvaného Povídky radostné a strastné.

V tomto složení Numská družina vstoupila na Zlatý most.

Strážný měl na sobě zelený vojenský kabátek a svíral mohutnou halapartnu. Za ním se jako banda zevlounů potloukalo dalších pět jeho kolegů strážnému se v chladném vzduchu tvořila pára od úst.

“Kdo jste a co tu chcete?”, zeptal se rutinně strážný.

“Cizinci, chceme projet”, konstatoval zjevný fakt s ironickým šklebem Krochta.

“Zaplatíte poplatek za povolení ke vstupu a tranzitní papíry”, nedal se halapartník vyvést z míry.

“To vám máme jenom tak zaplatit?”.

“Jak, jenom tak?”, řekl strážný a přeměřil si čaroděje. Každý od nás dostane povolení

k průjezdu.

“Nurnští vytáhli peníze a každý za svoje zlatky dostal papír nadepsaný: Povolení k průjezdu. Nejdůležitější údaj na papíře bylo datum vypršení-čtyřiadvacátého přednovoroku, tedy za sedm dní. Sedm dní měli všichni na průjezd.

“To nám to pěkně začíná”, utrousil Erwill a popohnal koně na most. “Doufám, že nám tyhle náklady Kalleste proplatí.

“Zkus si vzít stvrzenku”, zavrčel ironicky Griffin.

“Bud’ rád, že se tam dostanem tak lehce”.

Mezitím dojeli doprostřed mostu.

Bylo slyšet šplouchání řeky. Most byl pro lodě průjezdný jen vprostřed, kde bylo molo. Tady se kontrolovaly náklady lodí. A lidé.

“Halt!”, zařval strážný s knirkem. “Zaplat’te!”

Raglin na něj přátelsky zamával stvrzenkou. “Povolení už máme”.

“Zaplat’te clo!”, pravil horlivý celník a za ním se začali šikovat vojáci.

“My žádné zboží nevezem, není za co platit”, poznamenal Lynhaard.

“A co za koně, zbraně a kouření?”, opáčil strážný. Krochtovi jeho doutník divže nezaskočil.

“My s těma koněma nechcem kšeftovat”, pokusil se uvést věci na pravou míru Griffin, ale celníci věděli dobře, co dělají.

“Zaplat’te poplatky, nebo vám zabavíme věci”, uzavřel diskusi voják.

Raglin si čtyřikrát uplivil, za každého boha jednou. Lynhaard začal neklidně bubnovat prsty na hlavici meče.

“Zmetci pašivý”, mumlal Krochta, když vyhazoval pikslu s doutníky do řeky. Chtěli po něm clo – pět stříbrných za kus. Na luxusní zboží byla uvalena strašlivá sazba.

Dojeli na konec mostu. V baště, která strážila severní břeh, stála skupina vojáků. Jeden, zřejmě velitel, svíral halapartnu.

“Tak sbohem”, mávnul Cecil rukou na strážného, když projížděl baštou na konci mostu. Ostatní se ani nesnažili předstírat zdvořilost.

“Jaképak sbohem?”, zařval halapartník. “Zaplat’te”.

“Už jsme zaplatili”, odbyl jej Cecil, ale strážný proti němu napáhl halberdu. Nurnští zarazili koně. “Zaplat’te za použití mostu!”. Halapartnou ukázal na černou tabuli. Byl tam ceník, připomínající spíše celovečerní sazby v hampejzu U červené sedmy. “Použití mostu?”, nevěřícně se otázal Krochta a

seskočil z koně. Otočil se za sebe, jako by tomu, co slyšel, nevěřil. Most tam opravdu stál, pěkný, krytý, bytelný.

“Použili jste most? Tak zaplaťte”, trval na svém Armidenec.

“Už jsme platili dvakrát, potřetí nic nedáme”, zaskuhral Lasička.

“Chcete se protivit svaté moci?”, zeptal se podezřívavě halapartník, jako by se chtěl na Nurnských realizovat a zajistit si služební postup.

“Oh, ne”, ujistil jej Ignolas. “Kolik si od nás žádáte?”.

“Přečti si to na tabuli, chlape pitomá”, opáčil strážný. “Jestli to umíš”.

“Kdybych to věděl, tak na ten pitomej most nelezul!”, vřeštěl hystericky Erwill. Petúnie měla na krajíčku, když vypárávala z podšívky poslední tajně ukryté peníze. Vojáci je nevzrušeně pozorovali a svírali své dlouhé píky.

“Já tolik peněz nemám”, prohlásil klidně Cecil, který v Kostenci investoval do kořalky.

“Tak ti zabavíme zboží nebo osobní majetek v protihodnotě”, zadeklamoval voják pasáž ze služebních předpisů. Cecil se polekaně chytil torny s nákladem špiritusu.

“To ne”, zaprotestoval. “Vypůjčím si!”.

“Padesát za člověka, sto zlatek za koně, dvě stovky za vůz”, opakoval znovu a znovu strážný, aby mu cizinci dobře rozuměli.

“Vůz nemáme”, řekl rozčileným hlasem Krochta, pokoušeje se uklidnit.

“Zaplat’!”, hřimal jeden už brunátný voják.

Nurnští se horečnatě šacovali a přemýšleli, jaké nástrahy jsou ještě před nimi. Čekali všelijaká příkoří, ale na psychologickou válku je Kalleste nepřipravil. Konečně se žádané peníze objevily na světle. Družinová hoblita se chvíli pokoušeli usmlouvat poloviční taxu, ale velmi rozumně toho brzy nechali.

Zaplatili a vkročili na půdu Armidenu. Nyní již nešlo couvnout. Jakoby symbolicky, dokreslujíc mizérii, která je v Armidenu čeká, začalo sněžit.

První průšvih se udál hned druhý den večer. Když hledali místo k přenocování, přepadli je vlci. Nebylo to nijak překvapivé, celý den se kolem nich ozývalo vytí, při němž tuhla krev v žilách. Vlci se však neodvážili blíž dříve než k večeru padla mlha. Šedé stíny proplouly mlhou kolem nich jako tiché blesky. Pak se jeden z nich oddělil z houfu a vletěl mezi Nurnské. Lynhaard jej rozsekl vejprůl, ale to již bylo mezi Nurnskými horko. Deset minut

vzdorovali Vlkům. Lynhaard a Guldur meči, Griffin především střelbou z luku, Krochta čarování, ostatní jak se dalo. Raglin se také bránil. Několikrát odrazil vlčí mordy od svého hrdla, ale nakonec jej vlci svojí vahou porazili do sněhu.

Když se zadíval do zamračené oblohy nad sebou, jeho tělo zachvátla křeč. “Bohové!”, vykřikl zoufale. “Pomozteee...!”. Obloha mlčela, jen vlčí tesáky rvaly jeho tělo na cáry. Konečně se Lynhaard, Guldur a ostatní vypořádali s šedým nebezpečím.

“Co se Swonistou?”, zeptal se po boji hraničář Erwill a kývnul směrem k mrtvole Raglina, bývalého vůdce výpravy. Kdo ví, jestli Swonna mezi jeho bohy vůbec patřila.

Krochta zavrtěl hlavou. “Nemůžeme se zdržovat spálením. A mrtvolu nepotáhnem”, rozhodl Krochta. “Zahrabejte ho do sněhu, víc pro něj udělat nemůžeme. Musíme dál”.

Daleko ale nedošli, když bystrozraká Petúnie uviděla světlo. Vycházelo z oken malé chalupy na kraji lesa.

“Jdeme tam?”, vůdče, zeptal se Krochty Ignolas. Nurnští se až dosud lidským obydlím vyhýbali, ale na samotě jim snad nehrozilo nebezpečí.

“Nevidím důvod proč spát v závěji. Petúnie je stejně nastydla a Ignolas už taky chraptí.”

Souhlasil i Cecil. Zneviditelnění pomáhá proti palčivým slunečním paprskům, ale před mrazem neochrání.

Nurnští vtrhli do domu. Přes protesty starého muže, jenž zde bydlel se svojí ženou zabrali dobrodruzi celou sednici a pořádně provětrali zásoby ve spíži. Spálili v kamnech asi metrů dřeva a spokojeně se uložili ke spánku. Až na čaroděje.

Krochta měl ještě jednu povinnost. Měl Kwenu Kallestemu prostřednictvím magického prstenu hlásit svoje pohyby a zážitky. Vešel proto ze sednice a chtěl projít na zápraží. Zarazila jej ve dveřích vylepená vyhláška o tom, co vše je zde zakázáno. Zasmál se trpkým smíchem a pergamen strhnul. Měl sice pocit, že se na něj tohle nařízení, jako na člověka zemí jen projíždějícího nevztahuje, ale stejně jej zamrazilo, když si uvědomil, že Nurnští tuto vyhlášku porušují komplet celou, možná s výjimkou bodů jedna a šest. Řekl si, že se na to ráno přetřá domáčího, ale uvědomil si, že lůžko majitele domu a jeho ženy je prázdné.

Krochta se lhotejně odvrátil a otevřel dveře do

noci. Od dveří se táhla zpola zavátá stopa dvou lidí. “Utekli”, zabručel pro sebe. “Bojí se nás”. Ale ten dobrý obyvatel Armidenské samoty se nebál Nurnských. Báł se armidenských Mistrů. Bylo zakázáno poskytovat přístřeší cizím lidem, nadto ozbrojeným a s koňmi, čpícím alkoholem, a ještě jim dávat jídlo. Nechtěl s tím mít nic společného, musel to jít ohlásit, aby se vyhnul nejvyšším trestům, včetně vypsávání.

Krochta pronesl formulí a vložil do prstenu magii. Když ucítil, jak se magie v prstenu obsažená poddává jeho vůli, začal v duchu probírat události posledních dní. Potichu drmolil zprávu, tak, jak si ji večer pro Kallesteho připravil. Nevěděl, zda jej tímto způsobem může někdo slyšet, a jestli ano, zda jej nemůže slyšet někdo nepovolaný. Připadal si teď, po lýtka v závěji, v cizí zemi s prstenem, se kterým si hraje, docela jako kašpar. Důvěřoval ale Kwenovi Kallestemu a cítil se povinen zprávu do Gwendarronu předat. Ještě chvíli postál před chalupou, než bude kouzlo hotovo. Slunce mezitím vystrčilo okraj své tváře nad ledovaté pláně a zaštipalo Krochtu v očích. Krochta se zhluboka nadechl a přešlápl na zmrzlých nohách. Čerstvý prašan, který během noci napadl mu zakřupal pod podrážkami. Krochta se rozhlédl. Byl s kouzlením hotov. Země vstávala. Dobré ráno, Armidene!

Když Nurnští obcházeli město Brass, do jehož uliček se báli být jen vstoupit, Narazili v plánech na osamělého člověka.

“Haló, pane, není vám zima?”, otázala se Petúnie člověka, ležícího na zemi v důlku, vyleženém do sněhu

Ležící člověk k ní zvedl tvář a příšerně se zašklebil.

“Chceš mě zahrát, maličká?”, zeptal se.

Lekla se nejen Petúnie, ale i ostatní. Mužova tvář vypadala jak sešitá z několika různých nestejných kusů kůže. Krom jizev od ran se na ní snad podílely ještě stopy po popáleninách a následky neštovic”.

“Huj, to sem se lekla”, chytila se hoblita za srdce. “Vy jste ale ošklivej!”.

“Jo jo, to sem celej já”, vstával človíček ze sněhu, oprašujíc si sněh z nohavic. “Grihnal, jméno mě. Hádám že nepatříte k místním vojákům?”.

“Nepatříme”, odpověděl Krochta. “Ty s nima máš nějakou pří?”.

“Mám s nima tu při, že mě při cestě na sever oškubali jako slepici a dali mi bumážku na

průjezd”. Nurnští souhlasně pokyvovali hlavou.

“A do kdy ti to průjezdní povolení platí?”.

Grihnal vstál ležstvo, a zápatral v něm. “Do čtyřadvacátého přednovoroku.

“Nám taky, tak to můžeme cestovat společně”.

Od té doby byl zjizvený Grihnal, který nosil ***, přijat do řad družiny, zatím na cestu skrz Armiden, případně i dál.

Šli dál. Ignolas se jako obvykle celý den vypsával na nesmysly.

“Jseš hroznej, Ignolasi”, řekl mu Krochta. “To tě v tom tvym rychlokurzu nic nenaučili, že se nemáš na všechno ptát? Jestli se budeš furt ptát, tak se ti stane něco ošklivého”.

“Myslíš jako tomu hraničáři, co furt chtěl mluvit se zvířaty?”, plácl nazdařbůh Griffin, který toho měl taky plné zuby.

“Jo, jako tomu”, odsekl Krochta, jen aby se vlezlého elfa zbavil.

“A co se stalo hraničáři, který chtěl pořád mluvit se zvířaty?”, otázal se Ignolas.

“Buď rád, že to nevíš”, odbyl ho Krochta. “Chtěl by ses to třeba taky naučit”.

“Počkej, to nechápu”, domáhal se vysvětlení elf. “Moh bys mě to...”

Ale čaroděj už byl ten tam.

Jedenadvacátého, když už na krajinu pomalu padal soumrak, objevili se na cestě daleko vpředu jezdci. Mířili k nim. Nurnští na cestě Armidenem potkávali lidi a vozy, tažené voly jen výjimečně, jezdci tu byli vzácní. Tohle však nebyli obyčejní jezdci. Byli to vojáci. Osmičlenná jízdní hlídka přijela až k nim. Jeden z koní byl neosedlaný.

“Papíry!”, křikl na poutníky velitel oddílu.

“Mohli by mít pečetidla, dokumenty a tak”, pošeptal trpaslík Damin Krochtovi. “Sejmem je?”.

Krochta němě přikývl. Měl už armidenských vojáků plné zuby.

Lynhaard, který dělal, jako že hledá povolení k průjezdu a doklady o zaplacení cla náhle vyškubnul meč z pochvy a vrhl se na velitele. Krochta seslal na vojáky ohnivou záplavu. Začala řez.

Dva z vojáků vzali do presu Guldura, který, až byl protřelým válečníkem, nestačil vykrýt všechny údery. Armidenská čepel mu přetřela tepnu ještě než mu stačili ostatní přijít na pomoc.

“Uáááá”, řval Lynhaard, když drtil posledního z vojáků.

“Archenile!”, zasípěl voják, klesající na kolena.

“Pomoz nám!”.

Lynhaard se rozmáchl mečem, aby jej dobil a vzápětí vojákova hlava odletěla stranou, rozstříkující za sebou chvost krve. Lynhaard se rozhlédl. Sníh v okolí byl rudý jak Tanrisovy spodky.

Zatímco Numští ukývali Guldurovu mrtvolu, když jí předtím vzali všechny cennosti (a že jich nebylo málo) a kompromitující povolení k průjezdu, ostatní chytali koně. Z devíti koní armidenské hlídky se Nurnským podařilo chytit dva. Krochta projevil snahu ukrýt i mrtvolu jízdní hlídky, ale vzhledem k tomu, že stopy řeže byly nezahleditelné, to brzy vzdal. Vojáci byli tedy alespoň obráni o pár zlatých a několik cetek. Numští vyjeli opět k severu.

Opodál se do kypřého sněhu z ničeho nic začaly otiskovat stopy, směřující k severu, za zvolna se vzdalující Nurnskou tlupou..

Křižovatka se prakticky nedala obejít. Potřebovali byste k tomu znát místní kraj jak své boty a dva dny navíc, aby jste se dostali oklikou tam, kam jste chtěli. Křižovatka byla místem, kudy vedly všechny hlavní cesty Jižního Armidenu. Popravdě řečeno, vedly tu obě hlavní cesty. Severojižní, spojující Heralionskou kotlinu s městem Brass a se zlatým mostem a západovýchodní, vedoucí z Rullských skal přes město Rull přes Ódruinu, spěchající na sever do pevnůstky, která se stavěla na jižním cípu tamějších hor. Křižovatka sama pak byla zbudována na místě, které se zvedalo z blat, rozkládajících se uprostřed země. Cestu k ní vedly po nákladně zbudovaných náspech a Křižovatka sama byla chráněna navršenými valy. Ty byly přes čtyři metry vysoké a prstencovitě obepínaly Křižovatku ze všech stran. Valy, v jejichž nitru byly zbudovány místnosti, byly proraženy právě jen na čtyřech místech, kudy procházely cesty. Na valech neustále procházely hlídky a hleděly do mlhy. Od jihu se blížila skupina jezdců. Byla to Nurnská družina.

Ze západu, od Rullských skal, se ke Křižovatce blížila jiná postava. Ten muž neměl koně. Neměl dokonce ani pořádné boty. Nohy měl zabalené v onucích, které měl zkušně stažené kusy drátu a motouzu. V dobře utažených onucích je leckdy větší teplo než v botách. Ani ostatní jeho oděv na tom nebyl lépe než jeho obuv. Rozedrané cáry, které pamatovaly lepší časy a rozhodně i několik jiných majitelů byly nicméně natolik účelně záplatované a překryté přes sebe, že v nich zima také nebyla. Jejich majitel, Iš, byl smradlavý a hladový. Na Křižovatce si chtěl odpočinout. Věděl,

že od velitele křižovatky se dočká leda pár ran po hřbetě, ale taky věděl, že jej vojáci nechají přespát v teple a dají mu trochu čaje. Přidal do kroku, víříc onucemi čerstvý prašan.

“Přijela skupina ozbrojených cizinců, pane”. Gansan vzhlédl od pracovního stolu. V jednom ze čtyř dílů valu měl svojí pracovnu, kde zároveň bydlel. Zbývající valy skrývaly ubikace mužstva, sklad a vězení, sloužící zároveň jako přístřeší pro ty, kteří na Křižovatce chtěli přespát.

“Hodlají tu nocovat”.

“Zamkní je, lotře, dnes v noci máme vzácnou návštěvu”, odvětil nevrle Gansan a vrátil se k papírům na stole.

Krochta se značně vyděsil, když zjistil, že dveře kobky, kam je vojáci dali přespát, jsou zamčené, ale žebrák, který na Křižovatku dorazil chvíli po nich ze západu, jej ujistil, že se nemá čeho bát. V noci nikdo nesmí ven, ale ráno prý všechny pustí.

“Dobrá, zavřel čaroděj. Za svítání vyrazíme.

Jestli ty dveře nebudou odemčené, tak ať si mě tam venku nepřejou”.

Svívalo v pět.

Gansan se trásl chladem a nervozitou. Inspekce zvláštních složek vnitřního velení byla postrachem všech místních velitelů. Po návštěvách inspektorů velitelé tu a tam obdrželi převelecí rozkaz do Heralionu. Už o nich nikdo nic neslyšel. Gansan si nebyl jist, zda je obávaný Mistr zabijec, soudce nad Mistry, skutečnou osobou, nebo zda jde jen o strašáka pro ty, kdo by se chtěli stát nepravými Mistry. Gansan byl zkušeným žoldákem svaté branné moci. Účastnil se už bojů o rhyderský most přes Rhynar, v době výstavby západních hraničních pevnůstek v Rullských skalách už velel malému oddílu a prováděl výcvik pohraničářů. Nato byl vyvolen a pozván do Heralionu. V bílém městě se mu dostalo výsady zasvěcení do umění Mistrů a poznal učení nahližečské. Byl schopen nahližet do mysli obyčejných lidí a odhalovat jejich skryté myšlenky. Jeho snem bylo stát se Mistrem vtloukačem či dokonce vypřávačem, ale věděl, že jen nemnozí z těch nejtalentovanějších poznají štěstí zasvěcení vyšších Mistrů a zasednou v Radě. Věděl, že v bílém městě Heralionu, samotném srdci Armidenu byli Mistři vtloukači jen dva. Přesně deset minut před úsvitem dorazil inspektor. Nejvyšší, Gharrs Třetí, pán duší, obchodník s časem, oblačný poutník, dveřník podsvětí, správce

životů, dozorce nad světem a tmou, pastýř větru, Mistr zpovídač. V sedě se zkříženými nohama, přes kolena položenou magickou cestovní hůl, zabalen v těžkém, tlustou podšívku podšitým pláští, jehož cípy vlály v povětří, jak se Mistr zpovídač blížil nočním vzduchem. Velitel křižovatky Gansan se dvěma pobočníky a několika vojáky stáli na valu a třímali pochodně. Už několik hodin Mistra vyhlíželi. Počkali až jejich nadřízený stane u nich na valu. Poté jej přivítali, vzdali poctu a nabídli teplou houni a horkou medovinu. Noci byly obzvlášť chladné.

Svrabimor byl zkušeným žebrákem. Ráno zarachotil klíč a dveře se skutečně odemkly. Iš Svrabimor, se kterým se mezitím Numští spřátelili, se nabídl, že je bude doprovázet. Vůdce Krochta proti tomu nic neměl. Protřelý Armidenec se jim mohl hodit. Když nic jiného, tak zná poměry.

Vyjeli tedy posílení o dalšího člena, který naznačoval, že má kouzelnické schopnosti. S vojáky z křižovatky se neloučili. Raději svižně odjeli na sever, dřív než se přijde na zabité vojáky z jízdní hlídky a na to, že s sebou mají jejich koně. Jak se tak vzdalovali z křižovatky, drobné krystalky sněhu začaly znovu létat v povětří. Poletující sníh několik mil jižně vířil jezdech, spěchající na sever. Nesl Mistrům zlé zprávy...

Gansan dobře věděl, proč nechal posla, aby tu zprávu předložil Mistru zpovídači sám. Poslové špatných správ to nikdy nemají jednoduché. A daleko to nedotáhnou. Gansan to daleko dotáhnout chtěl.

Kurýr předstoupil před Mistra zpovídače s nejvyšší úctou a bážlivostí. Celé hlášení odříkával v hlubokém úklonu, s pohledem upřeným na okované špičky Gharrsových železem podražených bot z tlusté, dobře promaštěné kůže.

“...nevěděli jsme, kde se patrola zdržela. Říkali jsme si snad, že snad zkusila jet do Rullu přes zamrzlé slatě. Nepomysleli jsme na to, když ti ozbrojení cizinci dnes ráno odjeli. Nemohli jsme vědět, že by bylo dobré zkontrolovat značky na jejich koních”.
"K věci!"

“Dnešní ranní hlídka mistra Bizzdrehu našla. Ležel v závějích patnáct mil jižně od křižovatky. Byl skoro zmrzlý, ale žil. Právě nám pověděl o tom masakru...”.

“Cože?”

“Vojáci byli pobiti, mistra Bizzdrehu shodil

během boje kůň. Naštěstí byl celou dobu neviditelný, ti cizinci o něm nevěděli. Nedostali se tak k dokumentům, které měl u sebe, ani k pečeti dlu”.

“Měl se okamžitě ozvat!”, zvýšil hlas Mistr.

“Proč to ihned nehlásil rozmlouvačům na mostě a veliteli křižovatky!”.

“Mistr Bizzdre není rozmlouvač. Hlídka měla s sebou jen nahližeče, můj pane”, řekl posel v obavách z možného trestu.

“Co je to za lidi?!” , zahrozil Gharrs k nebesům.

“Musí ovládat magii, když pobili celou hlídku!”.

“Mlč!” , poručil mu Gharrs.

“Pobili celou jízdní hlídku! Sedm vojáků!”.

“Drž zobák”, zařval na posla vzteky brunátný Mistr zpovídač.

“Bizzdre šel dva dny závějemí. Měl omrzlé...”

Mistr Gharrs zařval vzteky a v návalu zuřivosti kouzlem posla umlčel navždy. Neuklidnilo ho to. Hodlal se mstít osobně. Zavolał stráže, poručil odklidit mrtvolu a přinést si své cestovní zavazadlo. Ze zdobené, červenou látkou potažené truhly opatrně vyňal svojí poutnickou hůl. Měřila dva metry a vypadala jako sukovice z velmi tvrdého dřeva. Její povrch byl vyhlazen do leskla rukama mnoha generací Mistrů.

Přistoupil k němu Gansan, velitel.

“Odešel s nimi jeden z místních lidí, tulák. Tady je jeho složka, pane”.

Gharrs otevřel složený papír.

Jméno: Iš Svrabimor

Rasa: člověk

Povolání: žebrák

Věk: kolem třiceti

Místo narození, původ: neznámé

bydliště: nemá stálé

Zvláštní znamení: podle nepříteli věrohodných zdrojů má sklon y k magii

“Zabte je všechny!” , zasyčel Gharrs, vrátil Gansanovi složku a zaťal pěsti, až mu zbělely klouby. Nikdo si nesmí dovolit vztáhnout ruku na Mistra a jeho lidi! Zabte je”.

“Rozkaz, pane!”. Gansan si odkašlal. “Mám ještě další hlášení. Dorazilo několik poslů, můj pane”, začal. “Jeden dorazil ze severního Armidenu. Hlášeny jsou vraždy východních kupců a usedlíků. V severních územích se zformovalo několik silných jednotek po korouhvemí veteránů z minulé války a hnuly se na východ, což je dobře, protože z Nové Ravny jsou hlášeny hromadné vraždy a krveprolití.

Armáda tam bude zapotřebí. Pak je tu hlášení mistra rozmlouvače Ylempa, který z Rullu hlásí, že bohužel nemohl zachytit rozmluvu někoho z mistrů dne dvacátého prvního v ranních hodinách. Ale je to celé nějaké zmatené, tou dobou tam z mistrů byl jenom Bizzdre, a to byl nahlížeč. Takže je to celé nesmysl. Další hlášení je z Heralionu, týká se nadcházejících svátků...”

“Odjel už oddíl za těmi cizinci?”, přerušil jej rázně Gharrs, osvěcen náhlou myšlenkou.

“Myslím že ne, mistře”, uklonil se Gansan hlouběji.

“Zadržte je. Chci je živé. Nebo ne, chci zjistit, kdo jsou, komu slouží a kam směřují. Pošlete tam ty nejlepší. Jenom dva lidi. Špehy”.

“Rozkaz, pane”

“Ylemp, říkáš... Udělit můj osobní pochvalu. Řekl bych, že si to zaslouží”.

Třídvacátého, zatímco se znovu oteplilo a sníh zmizel z cest do strouhy jak Lynhaardova večeře do Lynhaarda, přiblížili se Nurnští k Heralionu, ležícímu na severním okraji jižní části říše, v malebné kotlině Rovanských plání.

Průchod severní branou, vedoucí do krajů severoarmidenských byl lehčím než se všichni obávali. Nerudnému halapartníkovi odevzdali svoje bumázky, tedy povolení k průjezdu, vyslechli si strážného brblání, že jem platnost právě dnes končí, a podle jeho návodu se klidili ke všem čertům. Po cestě na sever. Silnice se vinula po úbočích Rullských skal, občas po levém, občas po pravém břehu Ódruiny.

Soumrak už skoro dosedl na krajinu, když se před dobrodruhy z Liscannoru objevila světlá první osady v severním Armidenu. Je nepsaným pravidlem, že první osada za hranicí všude na zaměplacce má svojí hospodu. I tady to platilo. Tohle byla pravá Armidenská hospoda, jak jí Nurnští znali z letopisů. Tady mohli dostat pěkne po čumáku. Už když bral Griffin za kliku, udeřilo jej cosi do nosu. Čufty s cibulí. Armidenské národní jídlo vonělo hospodou tak intenzivně, že se mu zatmělo před očima.

“Hospodo”, zahlaholil Cecil hned jak vešel, čímž rozehnal přirozenou nedůvěru k cizincům. “Dva rummy!”. Nurnští začali pít, jen *** a*** byli unaveni tak, že se šli svalit na pokoje, které si pronajali na noc.

Snad byla místní pálenka příliš ohnivá, snad Nurnští odvykli v poslední době alkoholu, každopádně jazyky se jim rozvázaly a chování

uvolnilo trochu víc než je obvyklé a moudré. Za hodinu a půl byli skoro všichni nakalení a pařili dál.

Už se těším, jak nám Kalleste vysolí prachy na dřevo, hehé!”, zajíždloval Cecil, kouzelnický alkoholik.

“Na prachy!”, řekl Erwill, taktéž kouzelník a nalil do sebe tuplák, až mu pivo nateklo rovnou do nosu.

“Sme děsně vodvážný, že se vodvážíme do Armidenu”, zaburácel Ignolas. “Tolik kuráže by neměl ani Kalleste”.

Tak na kuráž!”, zařval Erwill a korbele třískly o sebe až spousta piva vyšpláchla na stůl.

Opil se i Lasička, nenápadný hobit, a tak, když se Grihnal vyškral na stůl a začal na něm tančit, začal bédovat: “Tohle je země děsného bezpráví!”, lkal. “Armiden je známým místem, kde se po lickejch a hobiťích právech šlape!”, zabědoval Lasička, jinak beztvary nemluva, až se mu koulely opilé slzy po tvářích.

“Na právo!”, majznul svým džbánkem Erwill, divže ho neroztřískal.

“My sme...”, zaškytal Krochta po požití panáka jakési velmi tvrdé lihoviny krajně pochybného původu. “Sme svobodná Gwed..., blem..., Gwendarronská armáda!”, zařval a málem se svalil na Petúnni, které po víně svítily oči jak lampy na Nurnském náměstí.

Dva muži u vedlejšího stolu si vyměnili pohledy; jeden z nich si v zápětí cosi poznamenal, zdálo se, že pisátkem na manžetu kazajky. Toho si však Nurnští ani nemohli všimnout. Ti z nich, kteří byli v hospodě, byli bez výjimky opilí. Někteří jak zákon káže, někteří pod obraz, jeden či dva jedinci byli na mol. Výjimku tvořil pouze Cecil, který byl podle svých vlastních slov “vožralej jak prase”. Dva mužičci, kteří, co si budeme nalhávat, Nurnské potají sledovali, si počkali, zda z Krochty nevypadne ještě nějaká zajímavá hláška, ale když bylo jasné, že Nurnští již nejsou schopni ničeho významnějšího nežli opilického blábolení, odešli z hostince ven, udělivše ještě předtím instrukce místním povalečům.

III. Svatá válka

Sestup z Rullských skal dál do severoarmidenských nížin podél zpěněné Ódruiny bolet. Bolela hlava, nezvyklá na místní pití, v mnoha případech vůbec na pití v takovém množství, bolely nohy z dlouhé a nerovné cesty, bolelo i zjištění, že dobrodruzi, kteří padli opilí v hostinci na zem a tam usnuli se ráno

probudili bez peněz a cenných šperků, v mnoha případech magických. Ty, kdo si uvědomovali situaci Nurnských i riziko jejich výpravy, bolelo i zjištění, že si včera v hospodě mnoho Nurnských pouštělo huby na špacír víc, než by bylo zdrávo. V takové atmosféře a za všeobecného mlčení, kdy si každý vychutnával svojí kocovinu, sešli Nurnští až ke Grobalu, městu ležícímu na okraji hvozdu, známého jako Tirienský prales.

Jeho vysokorodí Mistr Thierin, strážce temné komnaty a dolévač božského kalichu vědění

Škúdcí jsou stále na cestě. Mnohé jsme se dozvěděli v hostinci za severní hranicí. Jsou z Gwendarronu, města Nurnu. Opili se a řvali, že jsou svobodná gwendarronská armáda. Peněz měli dost. Jejich kumpán je nějaký Galeste, jeho jméno taky řvali. Sledování bylo neobyčejně usnadněno velkým množstvím škúdcí vypitých lihovin a piva. Mají namířeno na sever ale zřejmě neví, že se tam sbírá vojsko.

Sledování škúdců bude probíhat dle instrukcí, v Grobalu využijeme pomoci připravených mužů k rozšíření sledovací skupiny o schopné bojovníky. Mám v každém okamžiku na vědomí Tvé rozkazy, že informace o naší svaté věci se nesmí dostat do rukou nepovolanych. Ti, které sleduji, nikomu nic nefeknou. Jak jsi mi kladl na srdce, zjistím co nejvíce o jejich dalších záměrech a ve vhodnou chvíli je umlčím.

Tvůj věrný služebník, Sluchoš

Ve chvíli, kdy jízdní posel předával raport v Heralionu, vstupovali Nurnští do Grobalu.

“Hej, co se to děje?”, zvolal Damin, kterého málem zasáhla židle, vyhozená z okna v patře. Z domu se ozýval jakot a bédování. Kdo si tam ječel a bédoval v jazyce, který Nurnští neznali.

“Parchanti šikmovoky, bezvěreci hříšný!, z vašich kostí zbudejeme hranici a ní spálíme všechnu špinu!”.

Muž stál uprostřed ulice a hulákal invektivy a rádo by zbožné kletby směrem k domu. V ruce držel jakousi knihu, jakoby se na ni odvolával.

Jeho kolegové, kteří byli zjevně v domě si zjevně počínali praktičtěji. Řinkot rozbíjeného nádobí se mísil s křikem a nářkem. V přízemí domu byl obchod, na jehož štítě byl nápis “Obchod towarem východním” Štít právě strhával jakýsi muž, zatímco několik výrostků se střefovalo do oken kameny. Na

oknech v přízemí byl načmáran bílý nápis Smrt východňanům!.

“...Dům plnej žlutých harantů!”, zařval někdo zevnitř. “Smrkoši! Támhle ještě jedno zdrhá. Kolik máš vlastně parchantů, barevnej grázle?”. “Devět! Milost!”, ozvalo se západštinou s východním přízvukem. “Devět?! Ty lumpe, chtěl sis na nás postavit vlastní armádu? Kde je ta tvoje ramlice!”. “Nechte ženu mojí, nic jsme vám...”, zachrčení naznačovalo, že východňan se právě odebral na cestu, z níž není návratu. Ženské pištění, které se odvalo hned nato bylo zvěstí, že ani jeho žena neunikla. Nurnští raději popohnali koně, aby byli od toho brutálního divadla co nejdřív pryč. Erwill, který se ještě na konci ulice ohlédl, uviděl, jak se z domu začíná valit hustý kouř.

Na náměstí mohly být dobré dva tisíce lidí. Téměř výlučně lidí, jen občas se v davu objevil barbar a výjimečně kroll či trpaslík. Na náměstí se šikovalo vojsko.

Verbíři řvali sliby, vojáci zpívali pochody nebo šmelili s výstrojí, desátníci tloukli nováčky, aby si zajistili respekt, běhny běhaly všude kolem, koně neklidně pohazovali hřívami, tažní volí pouštěli koblihly na zem a bubeník energicky tloukl do ohromného bubnu. Nade vším vlály praporce a standarty s hvězdami. To byla Armidenská svatá branná moc.

“Stánky!, zaradoval se Ignolas.

“Co chceš kupovat u stánku?”, , zeptal se jej Damin. “Všechny peníze ti ukradli v hospodě”. “Počkej, trpaslíku”, zarazil jej Grihnal. “Mám takovej pocit, že u těhle stánků se peníze spíš rozdávaj. A opravdu. Stánky byly místem, kde se dobrovolníci zapisovali do řad armidenské armády. Dostali pláštěnku zelené barvy, trochu menáže a především sto zlatých jako dvouměsíční žold. Mozolnatý chlapík v pancíři dělil dobrovolníky do oddílů podle kvality jejich zbraní a síly paží. Kdo zbraň neměl, dostal erární krátký meč proti podpisu. Každý, kdo vstoupil do řad armády byl hned na místě označen černou barvou, kterou mu byl načmáran kříž na dlaní pravé ruky. Barvu nebylo možno žádným běžným způsobem smýt a tak bylo zaručeno, že do řad vojska nikdo neproklouzne dvakrát. Po čase, kdy se barva smyje a odrolí, budou už rekruti na cestě se svými oddíly a jejich velitelé je budou znát jménem. Pak už nebude značení zapotřebí.

“Vojna nejní kojná”, zaburácel hlas mozolnatého verbíře. “Vojna je pro chlapy!” Baby tu nechceme, baby chtěj nás! Chachá”. Trubač vyloudil několik zvuků. “Přidejte se k nám, nebudete litovat! Sto zlatých na ruku!”.

“Lynhaard, napiš mě!”, prodral se před něj kroll a nastavil dlaň. “Co to děláš”, obořil se vzápětí na písáře, který mu na dlaň načmáral značku.

“To je potvrzení o příslušnosti”, poučil jej zapisovatel. “Ke kterému oddílu chceš?”.

“My jsme tady s ním”, přisupěl Krochta s ostatními. Jak kroll uslyšel o penězích, nemohli jej zadržet. “Chceme být všichni v jednom oddíle”.

“Mhhnn”, zadumal se mozolnatý verbíř. To krollisko by mohlo jít k těžké pěchotě, ale ti ostatní, co chtějí s ním, to byli vesměs sušinkové bez pancířů nebo dokonce hobitů. Na hobity, kudůky a leckdy i na trpaslíky se v armádě hledělo skrz prsty. Bylo jim dovoleno tak připravovat pokrmy, starat se o koně, pucovat boty nebo tahat a léčit raněné. A byla mezi nima ženská. To bylo nejhorší. Musel se divit její odvaze. Dvacet tisíc nadřazených chlapů-válečníků a jedna hobitka. Tomu se už říká odvaha!

“Osmnáctý zásobovací”, vyštlkl zapisovatel a každému udělal značku. Do druhé ruky jim vtiskl váček s žoldem. “Formujete se támhle v tom stanu. Hlaste se tam u velitele”. Dál už se s Nurnskými nezabýval. Pro něj to byla banda obyčejných vesničanů, jdoucích si do války přivydělat. Ne tak pro dvojici mužů, kteří se k němu o chvíli později přitočili.

“Ke kterému oddílu se hlásili ti lidé?”, zeptal se jej jeden z nich hlasem, zvyklým dávat nepřijemné otázky.

Písař nasucho polkl: “Osmnáctý zásobovací, pane”.

První věci, kterou vždy Nurnští hrdinové po obdržení nějakých peněz udělají je, že je jdou propít. Stejně to ostatně dělá sto procent všech žoldáků světa. Od toho byla na náměstí velická krčma, kdysi honosná, nyní však upravená na to, aby se do ní mohlo vměstnat co nejvíce vojáků.

“U zlatých jelenů”, oznámil Griffin všem kam to vstupují a Nurnští se prodrali do nálevny. Tam se prodrali až k výčepnímu pultu, kde do sebe začali lámat pivo za pivem. Měli ho tu dobré.

Tu se vedle nich strhla jakási hádka. Nějaký starý chlap, v odřeném vojenském kabátci s armidskými hvězdami na prsou, snad vojenský vysloužilce, možná žebrák, požádal, peněz nemajíc, jednoho z vojáků o pivo. Když ten hrubě odmítl a

spolu s dalšími si z muže začal tropit smích. Muž, jenž byl zjevně slepý, neboť jeho oči byly potaženy mléčnou blánou zákalu či zánětu, náhle jako by se napřímil a zvýšil hlas. A ten hlas pravil:

“Tak si ho nech, ty jedna zmije... Vy lotři jste všichni, ruka ruku myje. Jen to vám řeknu, vy zatracení mizerové, že nejeden z vás tu srandu nepřežije. Až posla noci zkrášlí duha, z vás polovička bude tuhá. Až uslyšíte racků hlas, tak smrt si přijde mezi vás. Já jel bych s váma, žel bohům však, jsem sešlý věkem a můj zrak”, slepý žebrák se ironicky zachechtal, “už není, jak když byl jsem mlád. Vás ale vidím...”

“Všechny”.

“Umírat”.

A jeho prst přitom opsal kruh po všech přítomných, a jeho oči jako by v tu chvíli opravdu cosi viděly. Nastal okamžik zděšeného ticha.

Teprve teď se několik vojáků vzpamatovalo a záhy vypukla vráva. V ní se na žebráka vrhlo několik žoldněrů a slepý stařík byl v mžiku vyvlečen z hostince kamsi ven.

Nurnští, kteří záhy dopili, vyšli zpět na náměstí. V postranní uličce se tam válel vysloužilce, který pronesl ono neblahé proroctví. Místo obličejů měl krvavý koláč.

To už se mezi vojáků na náměstí rozneslo, že starý vysloužilce, Raktan Pavouk, věštil smrt. A že byl zabít, což, podle místních pověr, takovou věštbu umocňuje. Veselí na náměstí poněkud pohaslo. Mezi vojáků se nesla neblahá zpráva o Pavoukově věštbě, ale za nějakou chvíli se na Pavouka pozapomnělo a znovu se ozval smích a řvaní.

Po poledni se náměstí poněkud vyprázdnilo. Jak se záhy ukázalo, stáhli se všichni do hranaté budovy s bohatě zdobeným průčelím a dvěma štíhlými věžemi, stojící osamoceně v rohu náměstí. Budova se ukázala být chrámem, v němž se právě konalo zvývání bohů za zdar výpravy. Nurnští, kteří se do svatyně dostali mezi posledními, se tlačili u vchodu. Naskytl se jim pohled na dav, tvořený vojáků, místními usedlíky i všemi dalšími Armidenci, luzou, která se vždy na válečná tažení nabaluje jak vosy na cukrový špalek. Jen ti nejnuznější a nejopilejší nebyli z náměstí vpuštěni, což jim příliš nevadilo, neboť venku verbíři načali další soudek piva.

Chráms samotný byl rozdělen na tři části. Pohodlné dřevěné lavice uprostřed byly k prasknutí nacpány dobře oblečenými měšťany, důstojníky vojska a kněžími. Ti hleděli před sebe, kde byla

jakási kazatelna či oltář na vrcholu pyramidovitého schodiště, které se tyčilo ze tří stran. Na kazatelně rozkládal rukama kněz v černo bílém rouchu. Se stěny za ním shlížely dobrotivé tváře jakýchsi světců či bohů, vyvedené v pastelových barvách, zatímco úplně vpředu za lavicemi u vchodu se tísnilo vojsko a luza. Nurnští vešli právě ve chvíli, kdy kněz četl z jakéhosi pergamenu.

“..A tak ten, čistý a pokorný člověk, naleznuv víry a síly svojí, chopil se zbraně před níž trásl se nečistí a nehodní. Se zbraní svou pak hlavy jejich stínalo a krev nevěřících vřela a valila se potoky...”. Kněz odložil svitek. “A jako v tomto svědectví o činech našich patronů i my dnes chápeme se zbraní. Aby nevěřící poznali náš hněv a poznali spravedlnost Moci a Řádu.” Nurnští si vyměnili ustarané pohledy. “Moc a Řád”, zvolal kněz. “Bdí nad vámi a nedají vám padnout. Protože Moc a Řád jsou ve vás. Buďte požehnáni. Necht’ vám žehnají větry všech stran. Necht’ vám větry ze severu naostří meče, aby jejich břity snáze pronikaly lebkami nevěřících. Necht’ vítr, co vane ze západu, vám dodá sílu, sílu těla a víru myslí, a jižní vítr ať zažehne vaše srdce plamenem spravedlivého hněvu. Necht’ vám východní vítr nepřinese nic zlého”. Kněz provedl žehnající gesto. Za ním vytrysklo světlo, které zalilo chrám paprsky.

“Jste poslové víry! Kdo šíří svatou víru v řadách nevěřících, je nesmrtelný. Neboť jsou mezi námi i tací, kteří mají víry málo! Těm ji musíme vštípit. Vštípit za každou cenu z vůle boží! Pro jejich vlastní dobro, pro spásu jejich duší! Víra je mocná, víra je silná. Vštípmo jí všem. Svatá válka! Smrt nevěřícím!”.

“Smrt nevěřícím!”, zařval dav a všichni zvedli pěst v pozdravu.

Vzhledem k tomu, že osmnáctý zásobovací měl z města vyrazit až nazítří k polednímu, odešli večer Nurnští spát do luk za městem. Jen hobit Lasička zůstal na pochodněmi osvětleném náměstí, kde za skandování hesel Svatá válka a Smrt nevěřícím téměř ochraptěl. Oči mu přitom zářily nadšením a jeho odhodlaná pěst se komíhala v hněvném zápalu vzduchem.

Vyleštěné kepalíny se třpytily v poledním slunci, když zástupy Armidských vojsk opouštěly Grobal směrem na sever, do Rhienu, ležícího na hlavní zemské stezce, vedoucí Armidenem ze západu na východ. Tam měly být voje doplněny o další muže a spolu s hlavním jádrem armády vyrazit na východ,

mečem a ohněm potírat nevěřící.

Velitelem osmnáctého zásobovacího oddílu se ukázal být sporý muž, voják z povolání, který se ale k bojovým jednotkám příliš nehodil. Jeho jméno bylo Vladař Malý a jak se jmenoval, tak i vypadal. Měl krátké, kavalersky křivé nohy, pupek, hodný přednosti cechu pivovarníků, odstávající uši a hromový hlas. Pod jeho velením oddíl nocoval šestadvacátého na severním okraji Tirienského pralesa.

Večer, kdy mužstvo zalehlo, zabalené do houní a plachet, podešel Krochta stranou. Měl Kallestemu co hlásit.

“S armádou na východ?”, zařval Kwen Kalleste pobouřeně. Čarodějnický zřízenec rozpačitě pokrčil rameny. Byl zvyklý zprávy předávat. Alchymisté a čarodějové, kteří oficiálně nezastávali žádné veřejné či státní funkce a kteří byli činní pouze jako neoficiální poradci lidí jako Kwen Kalleste byli zvyklí na nic se nevyptávat ale také se ničemu nedívat. Zprávu přijmu, magickou clonou proniknu, tajnou skryš objevím, skryté písmo rozluštlím ale co se s mojí informací stane, to mi neříkejte. Kalleste řval. “A co tam chtějí hledat za štestí? Hmmmm... Úkol splnili, tak co tam ještě okounějí? Chtějí peníze, to je jasné”, s tímto závěrem Kalleste vyskočil ze židle a začal přecházet po místnosti. Zřízenec měl tvář jako z kamene. “Peníze jako kořist při válečném rabování. Ale jestli se ukáže, že pomáhali cizí armádě, ha!”, šéf rozvedky v duchu vzpomněl zásluh a výkonnosti Nurnské družiny při bojích o Kamenný ostrov v Erkrachtu, “tak jim tak zmaluju prdele, až je vlastní rodiny nepoznaj! Proč jdou jenom do války?”

“Krochto, proč vlastně jdeme do války?”, otázal se ráno nevinně Ignolas. “No to by mě teda zajímalo”. “Kuš, hňupe”, odbyl kouzelníka bez respektu Krochta.

“No jo, proč?”, přidal se tentokrát Erwill.

“A proč bysme nešli?”, opáčil kouzelník.

“Já nevím, nemůžem tam přijít k úhoně?”, nadhodil Guldur, zatímco mašuroval po prašné zemské stezce. “Slyšel jsem, že ve válkách umírají lidé.”

“Ty sralbotko, už jsi přece jednu válku prošel, ne?”. “To byl boj pro Gwendarron. Tam jsme měli důvody. Bojovali jsme pro našeho krále. Dobře, taky pro peníze, jasné. Ale tady? Těch sto zlatejch si můžou, víte co”.

“Lynhaard věří Krochtovi. A sobě. My dyžtak

utečem, není problém".
"Jasně, Erwile, zdechnout se můžeme vždycky".
"My jenom dávat pozor, aby my nedopadli jako v tom nařikadle. Až posla...".
"V jakým nařikadle?", zarazil ho Griffin.
"No v tom nařikadle", trval na svém Lynhaard.
"No, já znám zařikadla, to maj čarodějové...".
"Tak moment, chceš snad tvrdit, že já, Krochta Moskyt, jsem nějaká babka kofenárka, já užívám kouzla, žádný zaří...".
"...pak pořekadla, to sou takový ty lidový žblepty a pak už snad jenom říkadla, to maj děti, aby se naučily mluvit, ne?".
Lynhaard se ohradil. "Děti krollů nemaj říkadla. Děti krollů maj tvrděj život. Maj nařikadla".
"A co s tím?".
"Co povídal ten šedovlas v hospodě, to typický nařikadlo. Až posla noci zkrášlí duha, z vás polovička zakuká, nebo jak to bylo".
"Bude tuhá", doplnil jej Griffin. "Tak to bylo, ale jinak máš pravdu".
"A co vlastně to prorocství znamená", zeptala se Petúnie, která byla občas neviditelnější než Cecil.
"To znamená, že na vobloze budou muset bejt najednou měsíc, slunce, kvůli tý duze a musí zároveň pršet. To je hodně krkolomný. Řek bych, že taková předpověď se hned tak nevyplní".
"Uhhhrrrrrrr", krkl si dlouze Cecil. "Jaká duha, to je blbost. Prorocství neprorocství, svatá válka zvítězí, haikhtlá, bílá ruka", zablábolil a rukou provedl nacvičený pozdrav. Vůbec mu nevadilo, že jeho dlaň je poznačená černou odvedeneckou značkou a k bílé ruce má momentálně dost daleko. Věčně přichmelenému Cecilovi se pomalu začínaly slévat hesla svaté války s učením Velikého Alwynna a tak matlal dohromady hesla "Smrt nevěřícím" a "Mutanti, táhněte". Běloruký fanatik si nicméně zachovával jasnou hlavu ohledně rozeznávání přátel - nepřítel a táhl jednolitě s ostatními Nurnskými.
To takový Lasička se zcela změnil. Pobrukoval si vojenské pochody, pořvával 'svatá válka' a 'smrt nevěřícím', kdykoli se mu k tomu naskytla příležitost. Snažil se lísat k desátníkům a vůbec byl horlivý a pilný až hrůza. Pochodoval většinou s několika dalšími vojáky jeho ražení, s nimiž se bavil takřka výhradně o všivých východňárech, svatém hněvu a dobrotvém Armidenu. Vypadali, jako by je zachvátil nějaký nakažlivý fanatismus Konečného Vítězství. Osmadvacátého dorazili celí promrzlí osmnáctý zásobovači do Rhyderu.

Krochta se objevil ve vchodu velkého vojenského

stanu, kde byli v Rhyderu Nurnští jako část osmnáctých zásobovačů ubytování.
"Tak co, jak jsi pořídil", zeptal se Griffin, který mastil se zjizvencem Grihnaelem karty. "Zjistil jsi něco o tom Kallesteho Gwendarroňanovi?". Zbytek Nurnských, který se vesměs tulil kolem plechových kamínek, které dávaly trochu tepla, pohlédli tázavě na vůdce, zatímco ten, sejmuvše promočený plášť, ždímal nasáklou kapuci. Venku studeně lilo.
"Nic", zachraplal čaroděj. "Člověk, kterého jsem na adrese od Kallesteho našel buď nebyl tím koho nám doporučili, nebo se bojí příliš než aby nám nějak pomohl".
"To je pech", posteskl si Griffin. "Jsme tu vopuštěný Gwendarroňani uprostřed nepřátelského území".
Cecil, zas jednou viditelný, se zachechtal: "Klika, že nevědi kdo jsme a pro koho děláme...".

Ráno překročili Nurnští Rhyderský most, dějiště krvavé bitvy, které se roku zúčastnila i tehdejší Nurnská družina a otočili se po cestě na sever, k Rhyzorským horám. To již však šli jako ochrana a posádka karavany deseti vozů, naložených vojenskou výstrojí, jídlem a pící pro koně. Jako zásobovací oddíl museli náklad co nejdříve dopravit bojovým jednotkám na východě.

Ignolas byl sice většinu času duchem mimo, zato vše později doháněl usilovným vyptáváním. Nebylo divu, že šel za chvíli všem na nervy.

Předposlední den starého roku se osmnáctý zásobovací oddíl s Nurnskými dostal na přechodu Rhyzorských hor do Drylského průsmyku. Mdlé slunce nestačilo za celý den rozehnat mlhu, která se tu v churchalcích valila. Odpoledne oddíl dosáhl vrcholu průsmyku. A tehdy došlo k nepříjemnému incidentu, který roztrhl Nurnské.

Lynhaarda pořádně svrběly pracky. Strašně toužil po krvi. Už dlouho nezabýjel. Byl hotov sejmout kohokoli. Armidenští vojáci mu už lezli krkem, nechtěl s nimi pořádkem pochodovat...

"Vlci!", ozvalo se ze stezky před Lynhaardem volání. Kroll měl dojem, že zároveň s ním uslyšel štěkot a řev raněných. Pak zmatené volání a už se kolem něj valili prchající vojáci. Ujistil se, že jej v mlze nemůže nikdo cizí vidět a prudce se rozmáchl mečem...

Ten chlap to dostal mečem!", vyjekl jeden

z vojáků, sledujících gejzír krve, který pomalu přestával rytmicky tryskat z rozšklebené rány na napůl odseklém krku. Všichni jako jeden muž se rozhlédli kolem a jejich zrak se zastavil na Lynhaardovi. Ten stál jako nevinátko opodál, v ruce meč z jehož špičky krev tiše ukapávala na zem.

"Co se tu, u všech rohatých, děje?", zařval Vladaj Malý, jehož sporá postavička se vynořila z mlhy.

"Smrdí tu zrada, pane", pošeptal mu jeden z mužů. Vladaj Malý si čistil palcát od vlčích chlupů.

"Tady to nebudeme řešit", řekl a přeměřil si krolla. "Odvedeme ho do Nudinu, tam si s ním poradí. Slož svoje věci na zem, chlape! Vy dva, budete ho eskortovat! Hněte se", volal na znovu se formující karavanu. Musíme dál, kůže líný, tady to smrdí dalším přepadením Menší rozestupy, lenoší!".

Lynhaard se po krátkém zaváhání podvolil. Byl oddělen od ostatních a veden mezi dvěma chlapci s meči. Poslední den dvaatřicátého roku došli do Nudinu.

Halapartníci smýkli Lynhaardem na studenou podlahu cely. Nudinská posádková věznice byla v těchto rušných časech přeplněna, ale velitel věznice dostal zvláštní příkazy, aby dal tohohle na samotku. Velice zvláštní příkazy od velice zvláštních lidí. Prokazovali se plnými mocemi z Heralionu.

Lynhaard řval na celé kolo. Nebyl to řev zlosti ani pomsty. Byl to řev divokého zvířete, zavíraného do klece. Semlelo se to tak náhle.

"Neřvi tam, ty smradlavá opice, nebo tě dám do raportu!", houkl na něj strážný. Měl na rameni vytetovanou Archenilskou hvězdu.

Lynhaard zaskřípal zuby. Byl v pěkné šlamastyce. Jeho kouzelné zbraně byly kdoví kde, jeho kamarádi jakbysmet. Semlelo ho soukolí svaté války. Jen krollí hrdost mu bránila si zoufat. Krollí hrdosti měl v sobě Lynhaard v sobě spoustu. Už od mládí mu ji otec vtlučoval do hlavy. Kdyby byl váš otec kroll, taky by to na vás zanechalo stopy.

"Chci svoje věci", zařval kroll, snažíc se prostrčit mezi mřížemi alespoň hlavu.

"Příští týden dorazí soudce, jezdí vždy jednou do měsíce. A bude vynesen rozsudek. Z vůle boží!". "Zvůle boží", zamumlal Lynhaard a pokoušel se uvolnit hlavu, zaklesnutou mezi úzkými příčlemi. "To říkal i ten kněz v chámě. Zabiju vás všechny!". Žalárník potřásl útrpně hlavou. "Má štěstí, že

není zrovna bičovací týden", zamumlal si pod vousy a třískl závorou. "Přestaň vyvádět, opičáku. Dělaš si to jenom horší".

Lynhaard zacloumal mříží. "Hajzlové", zasípěl. "Kde jsou moje věci!".

Usedl na studenou zem. Dnes odpoledne měl s osmnáctým zásobovacím oddílem vyrazit do Galniru. On zůstal tady. Zatímco zvenku doléhaly do kobky bujaré výkřiky opilců, slavicích příchod nového roku, jeho jako by užilzi od života. Těžce si povzdechl a stulil se do neforemného klubíčka na erární, od krysl prožrané dece.

Lynhaard zůstal v Nudinu. Unikl tak oku Armidenských slídičů, avšak dostal se zřejmě do ještě horší šlamastyky.

Na severní Armiden se opět začal snášet poprašek sněhu.

Šestého vyrazil z Nudinu podivný vojenský útvar. Jednotka trestných dobrovolníků měla zvláštní pochodový tvar. Řetěz, táhnoucí se od zápěstí jednoho k zápěstím druhého, třetího a všech dalších dovoloval, aby se jak dlouhá housenka tento bojový oddíl nepravdělně roztahoval na desítky metrů. To si ostatní jednotky dovolit nemohly. Řetěz poutal všechny řadové vojíny tohoto regimentu. Všichni členové tohoto regimentu byli dobrovolníky, kteří šli do války výhradně z vlastní vůle. Je fakt, že bylo málo těch, kteří dobrovolně účast v tomto oddíle odmítli a raději byli podle původního plánu mučení odsouzeni a popraveni. Zastávky se nedělaly. Výjimkou byly chvíle, kdy někdo vysilením či kvůli omrzlinám klesl na zem a nemohl dál. Pak se oddíl zastavil, nežli kroll-hlídač ohromným kladivem vyprostil nebožáka z pout a udělil mu ránu z milosti. Tohle byl elitní oddíl ocelových mužů pro nasazení na nejtěžších místech. Kdo nepřežije pochod, byl by v boji jen na obtíž. Jen ti dobří zůstanou. Lynhaard z Rugornu, muž v roztrhaných hadrech a rozedřených, kdysi drahých botách od Nurnského ševce mužem z ocele docela určitě byl.

Osmnáctý zásobovací postupoval s vozy rychle k jihovýchodu. Cesta vedla podél hustého Ulmienského lesa, z hvozdů na severovýchodě vystupovala osamělá homole Drynworu.

Cesta by byla nudná, nebýt Ignolase. Ignolas se během cesty dozvěděl spoustu nových věcí: z Guldura vyrazil informace o rozdílu mezi železnou a obyčejnou zásobou, o rozdílu mezi železnou zásobou a železným střelivem, vyptal se na způsob

lčení a druhy zbraní. Naprázdno vyzněl jen jeho dotaz, co že se stalo hraničáři, který mluvil se zvířaty.

Lasička, který se během cesty stále více zbytku družiny odcizoval, už teď nepokrytě šlapal s hrstkou skalních fanatiků, nadával na žluté muže z východu a mumlal si modlitby za zdar svaté výpravy.

Když sedmého ponovoroku dorazily voje s Nurnskými do Bergieny, nebyly o Lynhaardovi stále žádné zprávy. O dva dny později je přivítala Nová Ravna. Nová Ravna byla přístavem, který měl v krajích východně od Gwendarronu pověst nejnebezpečnějšího města v okolí. Zločinnost zde bujela takřka nekontrolovatelně. Armidenským to ani příliš nevadilo. Toto území anektovali teprve nedávno, vlastně jen proto, aby získali přímý přístup k východnímu pobřeží vnitrozemského moře. Novoravenský přístav se nyní stal hlavním shromaždištěm Armidenských vojsk před cestou přes moře

Přístav i lodě v něm byly plné vojska. Celé dny i noce tady probíhalo nakádání lodí, chystajících se vyrazit potříti nevěřící. Na nábreží celou noc procházeli hlídky. Přístav byl spolu s vojenskými sklady nejstřeženějším místem na tomto pobřeží. O to větší překvapení zažil velitel přístavu, když mu ohlásili, že padesát metrů od břehu vybuchla zakotvená loď s nákladem zelí a pitné vody. Stihl vyběhnout na molo právě včas, aby uviděl, jak se loď pomalu noří do vln. V jejím boku zela rozšklebená díra. Na hladině přístavu plavaly stovky hlávek zelí. Ve městě byli nepřátelští záškodníci.

Krochta se vrátil do ubikací. Boty měl trochu mokré, ale postavil je ke kamnům, ony do rána uschnou. Přetahující si vojenskou příkrývku těsněji k bradě, pomyslel si, že dnes v noci udělal kus práce. Už si začínal připadat jako ten Rulf Bombař, blahé paměti. Jó, bombičky...

Ještě toho večera přijel do města posel. Na jeho oblečení i na stavu jeho koně bylo vidět, že jel dlouho a spěšně. Možná to byla náhoda, že o několik hodin poté byl Vladaj Malý zbaven velení nad bezvýznamným osmnáctým zásobovacím oddílem a nahrazen hřmotným barbarem doprovázeným dvěma mlčenlivými krolly, kteří své zbraně nikdy neodkládali. Možná to byla náhoda. Ale spíše ne.

Plachty sotva nadouval slabý vítr. Nicméně loď bystře uhaněla k východu, poháněna dvěma řadami vesel. U nich seděli otroci, většinou váleční zajatci a jižané. Krochta dýchal sláný vzduch moře. Dříve nevěděl, že je zde, na východě, také moře. Spolu s lodí, která vezla Numské, jely další tři lodice. Až se pozdě odpoledne přihnala bouře, která trvala až do rána. V lodi to skřípělo a sténalo, jak bojovala s vlnami. Ráno byli na hladině sami.

Kapitán zjistil správnou polohu, vytýčil další kurs a taktaři nasadili tempo. "Veslujte, povaleči! Práce osvobozuje! Zaberte, neslyšíte!", hulákal popoháněč.

"Za dva dny jsme na východě. Tam se uvidí", pravil Krochta Griffinovi. Do jeho slov znělo praskání biče, který tančil na hřbetech veslařů.

Pevnost byla impozantní. Nově vystavená, poslední výkřik válečného stavitelství. Moderní zubaté hradby a šterbiny střelen výhrůžně mířily na všechny strany. Klenby kasemat, které byly vybaveny výbušnými komorami, které zničily všechno živé na poli na povrchu a ohromná skladiště plná zásob pro případ obléhání. A pevnost obležena byla. V okolí, z dostřelu katapultů, bylo utábořeno několik desítek tisíc vojáků. Jak říkali Armidenští: nevěřících. Ale stejně říkali i oni armidencům. Pevnost v posledních týdnech bez větší námahy odrazila útoky obléhacího vojska, ale kruh obklíčení byl prakticky dokonalý, takže nikdo nemohl ven. A to ani po moři, kde plulo množství lodic s východňany. Snad právě proto, že kapitáni lodí spíše strážili pevnost než moře za svými zády, podařilo se čtrnáctému galéře s osmnáctým zásobovacím oddílem a zásobami na palubě prorazit blokádu a zakotvit u mola uvnitř zahnuté pevnostní podkovy. Blokáda se však za nimi pečlivě uzavřela.

Malé lodice, které byly, na rozdíl od těžkých veslic armidenských opatřené bohatým plachtovím. Jejich paluby byly plné lučištníků a námořníků divokého vzezření, kteří jen jen čekali na to, až budou moci zahákovat nějakou galéru a svými zahnutými noži podřezat její posádku. Ve dne se lodice držely v uctivé vzdálenosti. Jejich kapitáni se už naučili, že pevnostní balisty a katapulty dokáží křehké plavidlo potopit v mžiku. Vždy v noci se však jejich kruh stahoval. Z pevnosti Lotru neproklouzla ani myš.

A tak, v očekávání útoku obléhacích vojsk přešly čtyři dny...

Hodinu před půlnocí byl vyhlášen poplach. Mužstvo bylo v naprosté tmě a tichosti sešikováno, nastoupeno do lodí a lodě se připravily k odplutí. Velitel i jeho krollové si počkali až poslední z Liscannorských nastoupí na loď a pak odvázáli lana. Překvapivý noční průlom vyšel než se kapitáni východních lodic stačili vzpamatovat, galéry kolem nich projely a hedvábná tma je pohltila jako oceán hozený kámen.

Všichni doufali, že s nimi na lodi je i Cecil, neviditelný voják armidenské svaté branné moci.

Tab-Bar byl jiný než ostatní z jeho lidu. Byl pečlivý. Vedl si pečlivý deník, měl pečlivě vycídné kopí. Snad proto se stal z prostého desátníka velitelem ochrany tří verst pobřeží. Pečlivě toto pobřeží opevnil. Za nepečlivost totiž byly tresty. Stejně jako s pečlivostí, i s o organizaci byli na tom muži jeho lidu vždycky pod psa. Podivuhodnou výjimku tvořil rozsáhlý a dokonale propracovaný systém polních mučení. Od nejjemnějších "změkčovadel", při nichž se užívalo hlavně tradičních kaktusů až po nejtvrďší metody, prováděné vesměs ohněm o různých teplotách. Pro každou příležitost a každý den v týdnu byly popsány přesné postupy a instrukce. Tab-Bar by se s nimi nerad seznámil z nesprávné strany. Vyčerpaným vojákům, trpícím nedostatkem jídla a nemocemi poručil přemístit tisíce metrů zeminy. Okopy se táhly podél celého pobřeží, co chvíli zježeného vycukující balistou v palebném postavení. Balist měl, na rozdíl od mužů, dostatek. Na místě, které se zdálo nejsnáze přístupné pro útočníky z moře umístil oddíl vrhačů plamene. Sám neúnavně pracoval a tak byl on i jeho muži sedmnáctého s opevňovacími pracemi hotovi. Ti psi syni mohli přijít.

Po šesti hodinách plavby na severoseverozápad dal kapitán svinout plachty. O poledni se objevila na západě flotila. Ukázalo se, že je to hlavní část Armidenského loďstva. Na stožárech lodí byly vlajky a hvězdami Archenilu, Armidenské zástavy. Flotu tvořilo několik desítek válečných veslic, některé až o čtyřech řadách, na jejichž palubách za temného dunění bubnu taktaři dřeli otroci přikovaní k lavicím. Tempo bylo značné, udržovali je dozorcí s důtkami. Doprava galérám tvořilo několik plachetnic, zabavených nebo ukořistěných obchodních lodí s vojáky. Loď s Nurnskými se zařadila po bok ostatním a celá skupina zamířila na severovýchod.

"Hele, Damine, Cecilova flaška!", vykřikl najednou Iš Svrabimor.

"Vida!, To by tu mohl být i ten ožrala", odvětil trpaslík a oba se dali do hledání. Po chvíli zakopli o spícího kouzelníka, který neviditelný ležel na okraji paluby.

"Cecile, ty seš zase vožralej?", zeptal se udiveně Iš. "Kde pořád bereš ten chlast? Ty musíš mít nevyčerpatelný zásoby".

"V pevnosti mi prodali", řekl Cecilův hlas, hlas probuzeného opilce. "měli sice blokadovou přirážku, ale chlast je za všechny prachy".

"Že tě to pořád baví. Jdi si alespoň lehnout do podpalubí, začíná přšet.

Cecil najednou škytnul a když jej druzí dva viděli, viděli by, jak si protírá oči a třeští je na příď.

"Ty kule brikule, Pavoukova věštba, je to tady", řekl.

"Co to meleš?"

Duha a měsíc najednou. Iš s Daminem se rozhlédli po obloze. Pak Damin ukázal na to, co i Iš už viděl. Měsíc, stojící nízko nad obzorem, protínaly pestré barvy duhy, kterou v přehánce vytvořilo zapadající slunce.

Iš se sarazil, ale potom si dodal kuráže: "Nevim ovšem, proč bysme se měli pokaždý, když uvidíme duhu, co je na obloze zároveň s měsícem, podělat strachy". Najednou na přídi zakřičel racek.

"Proto", ukázal náhle pobledlý Damin nad stožár. Na obloze kroužily desítky sněhobílých racků. A v dálce se začalo rýsovat pobřeží.

Lasičkovy zpoceně ruce sevřely pevněji ratiště kopí. Zpod jeho helmice hleděly dvě odhodlané oči, ve kterých žhnulo světlo. Světlo Svaté války.

"Svatá válka!", zachraptěl Lasička z hloučku fanatiků.

"Kalíme, prdi, hehéé!, haikthlá, bílá ruka.", povykoval v odpověď Cecil.

"Co se má stát, ať se stane!"

"A co jako vlastně se má stát? To by mně zajímalo..."

Lučištníci na pobřeží čekali. První musí vypustit šíp velitel. Tak je dáno. Tab-Bar ještě chvíli počkal. Když měl jistotu, že jsou první z útočících lodí v dostřelu, natáhl tětívu.

"Laszom elon baszom", utrousil Tab-Bar na adresu mužů na palubách útočících lodí a vypustil šíp. Ve stejném okamžiku vylétlo několik desítek dalších. První lodě přistávaly.

Na pobřeží se rozpoutala jatka. Mezi čarou přílivu a travnatou plošinou se rozkládalo třicet až padesát sáhů písčitého svahu. Ten se stal bojištěm přeběhnou svah a stanout nahore boji muže proti muži se však podařilo jen těm nejšťastnějším. První vlny vyvrhovaly náklady nešťastníků, kteří se pod deštěm šípů a kopí z balist brodily ke břehu. Klesali do vln a do písku. Některé lodě se potápěly, jiné zapálily šípy nepřátel.

K boji se postupně připravovaly všechny lodě. Přípravoval se i osmnáctý zásobovací oddíl. Jeho velitel, sveřepý barbar, dva krollové jako jeho garda a několik dalších vojáků se však neřvali na nepřítel na pobřeží. Jejich nepřátelé byli přímo před nimi. “Řežte je, zmetky prašiví!”, vykřikl jeden z krollů a vrhnul se na Nurnské. Na lodi nastala všeobecná řež.

Ostatní vojáci, vesměs členové osmnáctého zásobovacího se křčili v relativně bezpečnějších koutech lodí, mimo dosah zbraní. Necháпали, co se děje.

Petúnie, která byla nejbližší tomuto novému nebezpečí se nestačila ani vzpamatovat. Jeden z krollů se po ní ohnal strašným spodním sekem, který by snad rozsekl i můmaka, natož hobitku. Petúnie zemřela okamžitě, její ručičky a nožičky se spolu s její kuší, čutorou, koženou tornou a svazkem pakličů rozletěly do okolí jak rozmetány výbuchem.

Jeden z nepřátel, beze zbraně, napřáhl náhle ruce před sebe a z nich vyšlehl oheň. Erwill začal hořet po celém těle. Udusil plameny a zvednul svůj meč, aby se vrhnul na jednoho z nepřátel, ale poté, co jeho úder barbar vykryl štítem se nešikovně dostal mezi dva krolly. Následky byly pro Erwilla nezvratitelné. Jeho zbroj nebyla s to zadržet rány

Lod' se mezitím dostala blíž k pobřeží a dostala se tím i do popředí zájmu lučištníků. Od pobřeží začaly přilétat šípy. Zabíjely každého.

Tohle už nebyl hrdinský boj. Tohle byla obyčejná, prašivá válka, která zabíjela každého, kdo se namanul. Hraničář Ignolas najednou heknul, svalil se na palubu a znehybněl. Z věčné otázkami přeplněné hlavy mu trčelo kropenaté opeření na konci šípu. Už se na nic neptal.

Válka. Špinavá válka. Zachroptění po Krochtově pravici přišlo naprosto

nečekaně. Jak bublavé zvuky ustávaly, čirý vzduch se zachvěl, zmatněl a objevil se v těch místech kouzelník Cecil. Jeho krk byl prošpikován šípem a jeho zrak pomalu kalněl. Ještě jednou se vzepjal ve smrtelné křeči a ztuhnul. Válka zabíjela dokonce i neviditelné.

Griffin udolal posledního z krollů. Krochta měl již připravené zaklínadlo, kterým, jak doufal, by armidenského kouzelníka umlčel navždy. Ten ale najednou zmizel. Krochta zaláťeril.

Pak se ale vzpamatoval. Měl zaječí myšlenky. Zachránit co se dá. Čtyři zbylé dobrodruhy. A peníze.

“Kde jsou prachy po Guldurovi?”, vykřikl čaroděj na Grihnala.

“Sou u Cecila”.

Na pobřeží to zahučelo a zvedl se mohutný sloup černého dýmu. Obránci z velkých nádob lili z náspu na pláže hořlavou pryskyřici, kterou okamžitě zapalovali. Na obránce měly tyto ohnivé jazyky, ničící vše, co jim stálo v cestě, značný demoralizující vliv. Pohled na živé pochodně svých spolubojovníků oťásl a zlomil vůli i těch nejotročnějších armidenců.

Damin najednou zavyl jak zvíře. Vytřeštěně se zadíval na zbloudilý šíp, který jej přibil k prknům kapitánské budky. Pak svěsil hlavu, zhroutil se a váha jeho těla šíp přelomila. Bezevládně zůstal ležet na palubě.

“Padej pro ty prachy! Mizíme vocad!”, zařval na něj Krochta. Grihnal opustil svůj bezpečný úkryt a rozeběhl se po krvi kluzké palubě, až její prkna zaduněla. Kryl se při tom za borem nakloněné lodi. V tom od pobřeží zasyčel šíp z těžké balisty, železným hrotem rozčísl prkna a zabořil se Grihnalovi do boku. Grihnala náraz odhodil na palubu, kde jej zastihl další šíp z balisty. Ten jej zranil na rameni. Zvedl se a doplazil k Cecilovi. Ten ležel na zádech a z otevřených úst mu bublala a vytékala krev. Ta přýštila také z několika ran. Zraněný Grihnal, neohlížeje se na mohutné šípy trčící z jeho těla, převalil se značnou námahou alkoholem čpící mrtvolu kouzelníka na bok a rozvázal tornu, kterou měl Cecil na sobě. Tiše přitom kvílel, aby nemusel myslet na bolest a beznaděj. Nahmatal vak se zlaťáky a trochu pookřál. Jako pravý dobrodruh. Připlazil se zpátky. Šípy se mu tentokrát vyhnuly, ale přesto cítil, že mu s každou kapkou krve utíká z těla život.

“Jsi zraněnej”, řekl Krochta. Spíš než otázka to bylo konstatování.

Grihnal přikývl.

“Dej ty prachy ke mně”, řekl a vzal mu vak s cennostmi.

Griffin mezitím stočil loď proti širému moři.

Krochta se odvážil a vystrčil hlavu nad ochranný bort. Zaklel.

Jedna z lodí, plujících pod plnými plachtami k pobřeží náhle změnila směr a zamířila přímo k rozstřílenému a zkrvavenému plavidlu s Nurnskými. Na palubě bylo vidět Armidenského čaroděje, kterak burcuje vojáky a ukazuje na zbylé liscannorské družiníky.

“Aeth e dumbe!” Griffin zanadával tak sprostě, jak mu to jen ušlechtilý elfí jazyk dovolil. Sáhł do záhradřa a vytáhl amulet na koženém řemínku. Kormidlo lodi pak nasměroval tak, by loď plula přímo k pobřeží. Jedině tam teď byla záchrana. Ale bylo mu jasné, že se každý bude muset postarat sám o sebe.

Krochta, stoje na přídi, zamumlal zaklínadlo a ujistil se, že vzácný prsten černé vodoměrky je na svém místě. S jeho pomocí mohl chodit po mořské hladině. Zaklínadlo Krochtu zneviditelnilo. Bylo to oblíbené Cecilovo kouzlo, které bylo používáno tak často, že se z něj stal spíše pouhý poutový trik. Ale teď to byla jediná možnost, jak přežít. Neviditelný Krochta vstoupil na hladinu. Řemen brašny, naplněné zlatem po Guldurovi si upravil na rameni. Vykořčil. Pro ostatní už nemohl nic dělat.

Zatím Griffin stisknul amulet a v duchu pronesl prosbu ke všem bohům, aby kouzlo fungovalo. Tak, jak to mnohokrát viděl u Cecila, i jeho tělo začalo průsvitnět, až zmizelo docela. Neviditelný se vyhoupl na bok lodi a opatrně skočil do vln. Byl dobrým plavcem. Voda, vířená a rozhrnovaná jeho tělem byla sice zřetelně vidět, ale nikdo z nepřátelské lodi tomu nevěnoval pozornost. Salva šípů dopadla na hladinu daleko od něj.

Šípy se mu vyhnuly skoro všechny. Grihnal spíše přešedl z paluby, než skočil. Před lodí s pronásledovateli řezala vodu opodál. Grihnal se nechtěl dostat pod kýl. Musel na hladinu, nadechnout se. Pátající oči Armidenských lučištníků uviděly bubliny, vystupující na hladinu. Na palubě se rozlehl vzrušený křik. Grihnal se objevil jen na okamžik, aby doplnil kyslík, ale to lučištníkům stačilo. Grihnal se nadechl, ale spolu s ním pod vodu se zasyčením zajely i šípy. Grihnal se ponořil a voda mu naplnila prošťelené plíce...

Zatímco Krochta kráčel po hladině rozvážnými kroky do dál, příbojem plavala další neviditelná postava. Griffin se statečně čvachtal k pobřeží, ačkoli jej brnění, meč a nasáklé šatstvo táhly ke

dnu. Nedaleko od břehu se neviditelný napůl brodil, napůl plaval na hladině, až se dostal na pevnou zem, kde nebyli vojáci, jen skály, u kterých se nedalo přistát. Tam se vyškrabal na pobřeží, a ač vyčerpán a se smysly zjitřenými prožitým krveprolitím, utíkal pryč od masakru, dokud nebyl dost daleko, aby mohl ve volné stepi rozdělat ohýnek, usušit se, trochu odpočinout a pak zas prchat a prchat. Jen pryč. Pro něj to byl konec.

Neúspěch vylodovací operace značně otupil hrot armidenského kopí, které heraloništi Mistři vyslali na východ. Psychologický účinek války se začal obracet proti nim. Za moře byly vyslány nové dobrovolnické sbory spolu s několika Mistry. S jejich pomocí se podařilo prolomit obklíčení a na dohled pevnosti Lotru svěst vítěznou bitvu s vyčerpanými východňany. Armidenským se otevřel volný průchod do vnitrozemí.

Před branami pobřežních měst, v nichž řádl mor se však armidenská okupační armáda raději otočila a pronikla hlouběji do nitra země. V kraji zvaném Gromske grby pak došlo k bitvě, ve které se armidenským postavila morem zdecimovaná domácí armáda. Armidenští měli dlouho navrch, ale rychlá jízda jagušira Zir-Zanda, který v kritické chvíli vpadl invazní armádě do týla posunula jazyčky vah do nerozhodné polohy. Obě armády utrpěly velké ztráty. Oslabení ztrátami a ve strachu před zavlečením epidemie do vlastních řad se armidenští stáhli zpět do pevnosti Lotru. Bylo uzavřeno příměří. Mistři mohli být spokojeni. Takto bylo možno vést válku takřka neomezeně dlouho.

Přežít sám masakr, řež, v jejichž potocích krve zahynou všichni přátelé a členové výpravy je jistě dáno dílem velikým štěstím, dílem válečnickým uměním, správným rozhodováním a odvahou. Zůstat sám, když ostatní už nejsou, je ale také velmi těžké. Je to jako kdybys měl odpovědnost za všechny ty padlé. Jako kdybys měl převzít jejich sílu, moudrost a zkušenost. Jako kdybys měl vykonat činy, které oni už nestihnou a stejně dobře a jakoby tě oni, ze zásvěti, či kam se snad odebrali, pozorovali a hodnotili tvé činy. Je to nemilá věc, zůstat sám, poslední pohrobek, poslední pamětník prokletého Armidenu.

Už celý měsíc od svého příchodu čekal Krochta, zda se ještě někdo z pouti po Armidenu vrátí domů. Během té doby nevycházel. Stal se o nemocného syna Gerlloda, který, zachvácen těžkou

nemocí přežil snad jen díky přimlouvám pralesních démonů z pirátských ostrovů, u nichž měl od minulého roku liscannorský čaroděj nesplacený dluh. Celý ten čas byl Krochta doma. Většinu času spal či jakoby v mrákotách seděl či stál u okna a hleděl k východu. Nepil, jeho mysl byla jasná, ale přesto nebyl schopen soustředit se na cokoli. Jediným vytržením, ujištěním o životě a jeho smyslu byli pro něj žena Atrien a synové Allen a Gerllod. Měsíc čekal na návrat. Nechtěl zůstat sám. A pak se na cestě od východu objevila postava. Byl to Griffin Linfalas, s rukama odřenými námezdnou prací, kterou si vydělával na cestu domů. Šel většinou pěšky, spával v příkopech i ve chlévech, živobytí si obstarával všelijak. Prošel kraje, o nichž v Liscannoru nikdy ani neslyšeli, viděl lidi, kteří se Gwendarroňanům jen málo podobali. Vyhnul se lapkům, lovcům lidí, škorpiónům i morovým barákům. A vrátil se zpět. Odraný, bez měďáku v kapse, osmahlý sluncem a zaprášený prachem nekonečné cesty. Na návsí si s Krochtou pohlédli do očí a podali si ruce. Slovo nebylo zapotřebí. Žádný z nich už nebyl sám.

Toho dne vepsal Krochta Moskyt do stránek obecní kroniky:

Vrátil jsem se z Armidenu. Nevrátil jsem se sám. Tak tomu obvykle bývá. Vrátili jsme se dva! Ano, pouze já a Griffin Linfalas jsme přežili prokletý Armiden. Nevím jestli se mám radovat ze života, nevím jestli se mám smát a křičet radostí, že jsem přežil, nevím zda se mám naopak zmitat žalem, či zda mám plakat a truchlit pro mrtvé kamarády. Nevím nic. Jsem pouze šťasten, že jsem opět doma u ženy a dětí, že mohu spát ve svém domě a že jsem v Gwendarronu...

a o něco níže připojil bolestný seznam:

Poslední zpráva z Armidenu 1043 tedy zní:

Lynhaard z Rugornu, kroll - nezvěstný, pravděpodobně mrtev

Erwill z Ruindoru, člověk - padl

Cecil Neviditelný, člověk - padl

Ignolas Důvěřivý, elf - padl

Pethúnie Dlouhoprstíková, hobitka - padla

Guldur Ludrugsson, barbar - padl

Raglin Nalezenec, člověk - padl

Grihnal, člověk - padl

Damin, trpaslík - padl

Iš Svrabimor, člověk - padl

Lasička, hobit a zrádce - nezvěstný

Griffin Linfalas, elf - přežil

Krochta Moskyt, člověk - přežil

Krochta moskyt z Bažiny, pátý starosta

Liscannorský

28.4.1043

Nazítří, když si oba rozdělili těch něco peněz, které Krochta na lodi vzal od Grihнала, než umřel. Mnoho toho nebylo, něco po Guldurovi, který si spoustu peněz táhl s sebou na výpravu, něco od vojáků, které zabili v jižním Armidenu.

“Griffine”, řekl později Krochta. “Nevím, jestli si to uvědomuješ, ale zůstali jsme jediný dva pořádný družiníci. To, že všichni ostatní umřeli, není ale důvod to zabalit. Nezabalili to žádní z těch, co tu byli před náma. Ani po první výpravě do souostroví Erkracht, odkud se taky vrátili jen dva z těch, co vyrazili, ani po atentátu v Mondragonu, kdy pomřeli vlastně všichni. Musíme to táhnout dál, máme za to zodpovědnost. Tradice Nurnské družiny nesmí padnout. Je ti to jasný?”

“Jo, jasně, to máš pravdu, Krochto”, přikývl hraničář vážně, jako že si to všechno uvědomuje. “A můžu s tebou jít za Kallestem?”, zeptal se naivně.

Krochta se zarazil.

“Já vim, že jsi za ním do pevnosti chodil ty a Lynhaard, ale když je teď kroll mrtvej...”, rozkládal Griffin rukama.

Krochta nevěřil vlastnímu sluchu. Na co se ho ten nekňuba ptá? Vždyť zůstali sami dva, poslední členové družiny, měli by to být ti nejlepší. A ten moudra neví, musí se ho ptát, jestli si s ním může jít pro odměnu. Tak to ne. Takováhle nekňubáctví nemůže zůstat nepotrestáno. A řekl: “Víš, Griffine, já to zvládnou sám”. A všechny peníze, které od Kallesteho dostal za informace o Armidenu si ponechal.

O další měsíc později byl na Liscannorském hřbitově za účasti všech Liscannoňanů odhalen obelisk z černého kamene na paměť padlých ve válce na východě. Od dveří márnice tomu se značnou nevráživostí přihlížel i obecní hrobník, mladý Eriadann Rugorský. Nakopal hroby do foroty a teď do nich neměl koho šoupnout.

Tou dobou již do Liscannoru přicházeli potulní dobrodruzi, kteří se doslechli, že Nurnská družina přijímá nové členy. Život šel dál...

Dovětek

Praporce se třepetaly ve větru a vydávaly pleskavý

zvuk. Zdálo se, že vlny útočníků konečně začínaly ochabovat. Černé pásy ožehlého písku a na nich se válející ohořelé či šípky probodané mrtvoly ´nevěřících psů´ hustě křížovaly pláž. Boj, který se na dvou místech přenesl za první dunu pomalu uhasl poté, co tam byly přemístěny posily. Roztřepené a potrhané prapory s hvězdami nevěřících psů klesaly jeden po druhém. Poslední lodě ještě přistávaly a vyvrhovaly náklady válečníků. Jedna z nich přistávala přímo před stanem velitelovým Z její paluby skočil do mělkých vln obr. Na sobě měl nedbale zapnutou drátěnou košili a máchal obouručním mečem jako párátkem. “Svatá válka”!, zakřičel silně. “Za Armiden! Jmenuji se Lynhaard”. Brodil se příbojovou vlnou ke břehu. Tab-bar na něj upozornil osádku balisty.

Píseň rozvášněnejch álfheimovců

Klabzej Myšilov

*Pokojně si rabujem
buch, buch, vylupujem sklepy
civilisty mordujem
pro myšlénky veľkolepy*

*Co to slyším, co to je
buch, buch, vojáci nás mlátí
proč nás nutí do boje
tohle se jim nevyplatí
buch*

*Buráci píseň rozvášněnejch álfheimovců
smrdí tu píseň panských pochopů
žili jsme v hnízdech nuzáků a bezdomovců
to, co jste zaseli, dnes vážem do snopů
A naše krev jak vlčí máky rudá
vodráží sílu i spravedlivej vztek
a teď si, páni, vyberte lichá nebo sudá
jednoho podržem, druhý jde na špalek*

*Přitáhli jsme po čuchu
buch, buch, přes doly a vršky
abysme všem v přepychu
rozkopali tlustý držky*

*Nedáme si pošlapat
buch, buch, svatosvatý právo
tak nás nechte rabovat
nebo zaplatíte vlastní hlavou
buch*

Pane Vrána...

Pane Vrána...

Dnes se mi dostal do rukou Váš list "Hanba, fuji" a protože se jeho obsah týká těch, kteří si dovolili kritizovat sedmého starostu liscannorského, týká se i mé osoby a proto Vám hned za sebe odpovím.

Jestli jste si náhodou toho nepovšimnul, tak Vám musím zdůraznit, že kritika Darlena Moorheda se týkala pouze jeho starostovské funkce. Jako družiníka jej nikdo nekritizoval. Píšete, že Vám několikrát zachránil život. Nezlobte se na mě, ale to se na našich výpravách stává skoro den co den, že někdo tím, že stojí tam kde stojí, někomu zachraňuje život. Kdyby to tak nebylo, tak tady nikdo dávno nejsme. Přesto je od Vás hezké, že se dokážete zastat přítele. Naneštěstí se ho zastáváte naprosto nekriticky a zřejmě si ani v koutku své duše nepřipouštíte, že by na té Vámi tolik zavrhané kritice mohlo být také něco pravdivého.

Proti Darlenovi nemám osobně vůbec nic a jako družiníka si jej velmi vážím (přestože mám poslední dobou lehké pocity, že začíná trochu "sarimovatět"). Ale o tom jsem psát nechtěl, dobrá věc se totiž chválí sama a není potřeba se o ní zmiňovat. O čem jsem se však zmiňovat chtěl je právě to nešťastné starostování a vůbec jakékoliv rozhodování pana sedmého starosty. A také jsem se o tom zmínil. Jestli jste toto nepochopil, tak Vám ve stručnosti své výhrady za kterými se stojím zopakují.

Úřad starosty Liscannoru musí vykonávat někdo, kdo je schopen především správně a rychle rozhodovat a to pan Moorhed zatím zcela prokazatelně nebyl (nevím co obnáší funkce předáka ve Vranigostu a je mi do toho prd) a o příkladech jeho neschopnosti toho bylo napsáno dost, aniž by to někdo, včetně samotného starosty, vyvrátil. Stačí si nalistovat. Za všechno, ale vypovídá Darlenův rozhovor v Lyškánoře č.35. Musím se Vám pane Vrána k něčemu přiznat. Když jsme ten rozhovor s Klabzejem připravovali, řekli jsme si, že budeme klást otázky takové a tak, aby měl starosta možnost na ně vždy odpovědět tak, aby mohl

získat zpět pošramocenou pověst a ukázal se jako moudrý muž. To co jsme se však z rozhovoru dozvěděli přesahuje všechno. Pan starosta (zástupce královské moci!) tvrdí, že možná časem přijde na to, že v čele našeho státu moudrý muž, ale jinak o něm nemá vysoké mínění. Nebo další perla. Nurnská družina se prý neliší od Moorhedova bratrstva a náš pan starosta v ní pokračuje ve stejném životě na jaký si navykł v mládí. V čem pokračuje, ptám se? V kariéře pasáka, zloděje a vraha! Co si mám myslet o starostovi, který si klidně nahlas řekne, že nebude rozhodovat pevně, jasně a rázně. A těch příkladů by se na na těch necelých čtyřech stránkách našlo mnohem více. Ještě, že máme ta pevná přátelství.

A ještě jedno si neodpustím k Vašemu "Hanbafuj". Na konci píšete něco o lidech a nějakých pogromech. Nepíšete jakých, protože je pohodlnější napsat pár teček. Prostě jen tak hodit do vzduchu jakousi informaci, bez konkrétního vysvětlení. Pokud se nepletu, tak na území Gwendarronu Vás nikdo nešikanuje, tak si laskavě nestěžujte, aby jsme v družině neměli další plačku a ufňukánka! Také si uvědomte, že ač v závěru nadáváte lidem, tak hned na začátku pro změnu Vy urážíte barbary. Ale to je opravdu jen šířouralství z mé strany.

S pozdravem

Yall Reblled

Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov, strážce Janternu